

Tabela uwag
zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych
do projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe oraz niektórych innych ustaw

lp.	Podmiot zgłaszający uwagi	Jednostka redakcyjna	Zgłoszone uwagi	Stanowisko projektodawcy
1.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	Uwaga ogólna	Dodane zmiany o charakterze ustrojowym – regulacje dot. powoływania i zmiany syndyka, jak również głębsze ograniczenia zawodu doradcy restrukturyzacyjnego nie rozwiążą rzeczywistych problemów sygnalizowanych w ostatnich publikacjach medialnych, w oderwaniu od głębszej reformy sądów upadłościowych i restrukturyzacyjnych, która to reforma postulowana jest co najmniej od 20 lat, tj. od wejścia w życie prawa upadłościowego i naprawczego oraz prawa restrukturyzacyjnego w 2015 r.	Uwaga nieuwzględniona. Zważywszy na charakter i wagę sygnalizowanych nieprawidłowości związanych m.in. z powoływaniem doradców restrukturyzacyjnych konieczna jest szybka i adekwatna reakcja ustawodawcy. Sugerowana kompleksowa reforma sądownictwa, jakkolwiek niewykluczona w dłuższej perspektywie czasowej, nie odpowiada na te potrzeby. Proponowany system powoływania pozasądowych organów postępowania upadłościowego pozwoli na uniknięcie jakichkolwiek zarzutów co do braku transparentności czy też sytuacji korupcjogennych przy wyborze pozasądowego organu upadłościowego.
2.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhand	Uwaga ogólna	Wydaje się, że projekt istotnie ogranicza możliwość prowadzenia działalności gospodarczej przez doradców restrukturyzacyjnych, co jest niezgodne z ustawą – Prawo przedsiębiorców, a być może również ze swobodą działalności gospodarczej zakorzenioną konstytucyjnie.	Uwaga nieuwzględniona. - proponowana regulacja zachowuje w pełni rynkowy mechanizm wyboru doradcy restrukturyzacyjnego/spółki w przypadku pełnienia funkcji nadzorca układu. W tego typu postępowaniach, to dłużnik swobodnie wybiera podmiot, który będzie pełnił funkcję w tym postępowaniu, bez ograniczeń związanych z sądową listą doradców restrukturyzacyjnych. Statystycznie, tego typu postępowań jest najwięcej spośród postępowań restrukturyzacyjnych; - sąd ma zachowaną możliwość pominięcia sądowej listy, co jednak wymaga uzasadnienia i podlega kontroli zażaleniowej; - w postępowaniach upadłościowych, wierzyciele nie mają ograniczenia w wyborze doradcy restrukturyzacyjnego/spółki doradców restrukturyzacyjnych, który to podmiot wskażą do

				<p>pełnienia funkcji syndyka;</p> <p>- pełnienie funkcji w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym nadzorcy sądowego, zarządu lub syndyka nie może być traktowane na równi z prowadzeniem działalności gospodarczej na wolnym rynku, gdyż wskazane pozasądowe organy postępowania są wyznaczane przez organ władzy publicznej - sądy, przy ograniczonej liczbie postępowań. Ustawodawca, chcąc zapewnić zbiektywizowany model wyboru nadzorcy sądowego, zarządcy lub syndyka musi brać pod uwagę złożoność wykonywania zawodu doradcy restrukturyzacyjnego w tym liczbę doradców restrukturyzacyjnych, licencyjny model uzyskiwania uprawnień, ograniczoną liczbę postępowań i możliwe nadużycia przyjętego modelu wyboru danego podmiotu do pełnienia funkcji.</p>
3.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	Uwaga ogólna	<p>Remedium na obserwowane i opisywane trudności, w tym organizacyjne, jest w ocenie Sekcji INSO reforma struktury sądownictwa upadłościowo – restrukturyzacyjnego.</p> <p>Zmiana, którą proponujemy, zasadza się głównie na wprowadzeniu bardziej rozbudowanej struktury sądownictwa, a mianowicie: a. Sądy rejonowe (wydziały lub wyspecjalizowane sekcje upadłościowo-restrukturyzacyjne – w dotychczasowej liczbie 31) rozpoznawałyby sprawy upadłościowe konsumentów oraz sprawy upadłościowe i restrukturyzacyjne mikro-przedsiębiorców;</p> <p>b. Sądy okręgowe (proponowana liczba to 16 – jeden sąd na województwo) rozpoznawałyby sprawy upadłościowe i restrukturyzacyjne małych, średnich i dużych przedsiębiorców, a także byłyby II instancją dla orzeczeń sądów rejonowych;</p> <p>c. Sądy apelacyjne (w liczbie od 3 do 5), stanowiłyby sądy II instancji dla orzeczeń sądów okręgowych;</p> <p>d. W Sądzie Najwyższym wyodrębniono by jednostkę, która rozpoznawałaby sprawy upadłościowe i restrukturyzacyjne –</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Proponowane rozwiązania są reakcją na stwierdzone nieprawidłowości w funkcjonowaniu obecnego modelu powoływania doradców restrukturyzacyjnych do pełnienia funkcji w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych. Prowadzony projekt nie miał na celu zmian struktury sądownictwa, co powinno być rozważone w ramach odrębnego projektu.</p>

			zwłaszcza kierowane do Sądu Najwyższego w trybie pytań prawnych.	
4.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Uwaga ogólna	<p>Obecny system powoływania osób do sprawowanych funkcji pozasądowych organów postępowania upadłościowego oraz restrukturyzacyjnego, polegający na pozostawieniu decyzji o wyborze konkretnego doradcy restrukturyzacyjnego w danym postępowaniu w gestii sądu, co do zasady sprawdzał się od wielu lat i zazwyczaj w sposób rozważny był stosowany przez składy orzekające. Izba nie posiada wiedzy o tym, aby decyzje podejmowane w tym zakresie przez sądy były podyktowane innymi niż ustawowymi kryteriami, w tym przekonanie danego składu sędziowskiego o merytorycznych kompetencjach wyznaczanego doradcy restrukturyzacyjnego oraz jego zdolność do sprawnego przeprowadzenia postępowania, często opartym na doświadczeniu związanym z prowadzeniem w przeszłości innych spraw przez danego doradcę restrukturyzacyjnego.</p> <p>Należy podkreślić, iż takie same zasady wyboru stosowane są w przypadku decyzji o wyznaczeniu przez sąd biegłego sądowego we wszystkich postępowaniach cywilnych i karnych. Gdyby przy wyborze biegłych miałyby być stosowane inne zasady niż kwalifikacje merytoryczne i efektywność działania skutki takich rozwiązań byłyby z pewnością ujemne zarówno dla jakości zapadających orzeczeń jak i sprawności postępowań.</p>	<p>Uwaga o charakterze generalnym. Potrzeba zmiany wyniku z ograniczeń obecnego modelu, który w praktyce budzi zastrzeżenia przedstawiane w skargach kierowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości oraz w krytycznych artykułach dotyczących funkcjonowania postępowań upadłościowych. Można z nich wyprowadzić wniosek, że przy rosnącej liczbie licencjonowanych doradców restrukturyzacyjnych, postępuje koncentracja prowadzenia postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych, szczególnie tych o większej złożoności, przez ograniczoną liczbę doradców restrukturyzacyjnych. W naturalny sposób rodzi to pytania czy obecny model powoływania doradców restrukturyzacyjnych do poszczególnych postępowań jest w pełni sprawiedliwy i ekonomicznie efektywny. W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości proponowany nowy model powinien wyeliminować możliwość stawiania zarzutu o brak przejrzystości w powoływaniu do pełnienia funkcji w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych. W części problem ten został ograniczony przez regulacje wprowadzone w 2020 roku w zakresie uproszczonego postępowania restrukturyzacyjnego, w ramach którego możliwy jest swobodny wybór nadzorca układu przez dłużnika. W odniesieniu do postępowań upadłości konsumenckiej, w których sąd decyduje o wyborze syndyka, dostrzeżono przypadki istotnej koncentracji postępowań u niektórych doradców restrukturyzacyjnych. Nie ulega wątpliwości, że w tego typu sprawach, większość postępowań nie ma charakteru złożonego, a to oznacza, że stosowanie modelu „z listy licencjonowanych doradców” umożliwi równomierne rozłożenie ciężaru obsługi prostych postępowań w ramach większej grupy doradców restrukturyzacyjnych. Podobnie, w przypadku znacznie mniej licznych upadłości przedsiębiorców, w których tylko niewielka</p>

				<p>liczba spraw to wyjątkowe i skomplikowane sprawy. I to w przypadku tych ostatnich spraw, zakłada się, będą stosowane regulacje pozwalające sądowi na wybór doradcy spoza listy sądowej – ale z wówczas należy tę decyzję uzasadnić i będzie ona podlegała zażaleniu. Co więcej, dla zwiększenia wpływu wierzycieli na efektywność postępowań upadłościowych, wprowadza się możliwość szybkiej zmiany syndyka, przez głosowanie wierzycieli. Tak skonstruowany model wyboru doradcy restrukturyzacyjnego jest w ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości, optymalny, gdyż z jednej strony wprowadza obiektywne mechanizmy przydzielania spraw, chroniąc przed nadmierną ich koncentracją, ale z drugiej zachowuje możliwość podjęcia zindywidualizowanej decyzji przez wierzycieli lub sąd – w tym ostatnim przypadku z możliwością jej zaskarżenia.</p>
5.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Uwaga ogólna	<p>Wprowadzenie przydziału spraw wyłącznie według listy bądź w drodze losowania praktycznie wykluczy bowiem jakąkolwiek zdrową konkurencję jakościową, sprawnościową, czy też kosztową pomiędzy doradcami restrukturyzacyjnymi. W aktualnym stanie prawnym bardzo istotną motywacją do starannego i sprawnego działania przez doradcę restrukturyzacyjnego są kwestie wizerunkowe i reputacyjne, bowiem to one przede wszystkim wpływają na decyzję o powierzeniu doradcy restrukturyzacyjnemu prowadzenia kolejnych spraw. W ocenie Izby taki mechanizm jest dobry, a doradcy restrukturyzacyjni wykonujący swoje obowiązki rzetelnie, sprawnie i oszczędnie powinni być promowani, zaś ci, którzy nie potrafią lub nie chcą sprostać takim wymogom nie powinni być wyznaczani do prowadzenia nowych postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych</p>	<p>Uwaga nieuzasadniona, gdyż model listy jest, jak wyżej wyjaśniono, uzupełniony innymi mechanizmami – wybór syndyka przez wierzycieli w postępowaniu upadłościowym oraz możliwością podjęcia zindywidualizowanej decyzji przez sąd. Ponadto, nie można zapominać, że od 2020 roku wprowadzono zewnętrzny nadzór nad wykonywaniem zawodu doradcy restrukturyzacyjnego, co, w połączeniu z nadzorem sądowym, powinno eliminować przypadki złego wykonywania zawodu przez doradców, przez cofnięcie licencji.</p>
6.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Uwaga ogólna	<p>Doradcy restrukturyzacyjni są zróżnicowaną grupą zawodową, w ramach której występują liczne specjalizacje dotyczące profilu świadczonych usług, w tym określonych typów postępowań, które prowadzą. Odcięcie doradców restrukturyzacyjnych, którzy sprofilowali już swoje działalności w kierunku</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona – przedstawione argumenty przemawiają za ewentualną zmianę regulacji dotyczącej zawodu doradcy restrukturyzacyjnego. W przypadku proponowanego systemu wyboru doradców restrukturyzacyjnych do pełnienia funkcji w</p>

			<p>prowadzenia nawet setek postępowań konsumenckich od odpowiedniej ilości nowych postępowań doprowadzi do bankructwa takich uczciwie i rzetelnie prowadzących przedsięwzięć gospodarczych, czego skutkiem będzie zamykanie takich kancelarii i rezygnacje z pełnienia funkcji syndyka także przed zakończeniem postępowań. Już dzisiaj obserwowane są przypadki, w których doradcy restrukturyzacyjni, którzy przecenili swoje możliwości organizacyjne odchodzą z zawodu pozostawiając po sobie niezakończone sprawy, a proces przejęcia spraw w toku przez innych doradców powoduje istotne komplikacje i prowadzi do przewlekłości i niepotrzebnego zwiększenia kosztów w wielu postępowaniach, często przy braku ekwiwalentnego wynagrodzenia z tytułu przejmowanych spraw.</p>	<p>postępowaniach upadłościowych lub restrukturyzacyjnych, dalej będzie możliwe prowadzenie rentownej działalności, przy czym na zobiektywizowanych warunkach. Dwa „kanały” dostępu do zawodu będą miały charakter rynkowy – postępowania o zatwierdzenie układu (co już funkcjonuje) oraz powoływanie syndyka do pełnienia funkcji w postępowaniu upadłościowym przez zgromadzenie wierzycieli. W przypadku list sądowych, zakłada się że doradcy będą podejmowali racjonalne decyzje co do zgłaszania gotowości udziału w tym systemie. Należy przy tym zauważyć, że tylko pełna regulacja zawodu doradcy restrukturyzacyjnego z ogólnym ustaleniem liczby doradców działających przy danym sądzie mogłaby wyeliminować ryzyko braku rentowności. Takie rozwiązanie nie wydaje się jednak właściwe, gdyż znacznie ograniczyłoby dopływ nowych osób do zawodu.</p>
7.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Uwaga ogólna	<p>Obecna formuła wyboru doradcy restrukturyzacyjnego dla danego postępowania umożliwia przed wyznaczeniem doradcy do danego postępowania łatwą możliwość zweryfikowania nie tylko kwalifikacji i doświadczenia do prowadzenia danej sprawy, ale także, czy nie zachodzą ustawowe podstawy do wyłączenia danego doradcy oraz czy doradca dysponuje możliwością objęcia funkcji w danym momencie (np. czy nie jest na urlopie lub zwolnieniu lekarskim). Automatyczne przydzielanie spraw według listy może prowadzić do niepotrzebnych komplikacji związanych z koniecznością zmiany syndyka, nadzorcy lub zarządcy. Formuła nie sprawdzi się też wobec powszechnie już stosowanej praktyki wskazywania nadzorcy czy zarządcy w postępowaniach restrukturyzacyjnych przy poparciu dłużnika i wierzycieli, albowiem doradcy będą musieli być wybierani z listy, co zniweczy wartość nabytej wiedzy o potrzebach restrukturyzowanego przedsiębiorstwa już na etapie uzgodnień przed restrukturyzacyjnymi.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona – proponowane zmiany nie wyłączają możliwości wyboru nadzory lub zarządcy. Projekt przewiduje, że sąd będzie dysponował mechanizmem korygującym, który pozwala na pominięcie sądowej listy, przy czym rozstrzygnięcie w tym przedmiocie wymaga uzasadnienia i jest zaskarżalne.</p>
8.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Uwaga ogólna	<p>W ocenie Izby niezbędnym jest jednak podjęcie rzeczowej dyskusji w tym przedmiocie w środowisku wierzycieli, sędziów upadłościowych i restrukturyzacyjnych oraz doradców</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona – dyrektywa w sposób ogólny odnosi się także do systemu wyboru doradców restrukturyzacyjnych do pełnienia funkcji w postępowaniu upadłościowym lub</p>

	ch		<p>restrukturyzacyjnych. Pośpieszne aplikowanie rozwiązań może bowiem doprowadzić do rezultatów znacznie gorszych niż problemy, którym rozwiązania te miałyby zaradzić. Z tej przyczyny Izba zwraca się prośbą, aby regulacje dotyczące tej materii wyłączyć do odrębnego projektu z projektu ustawy implementującej Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132. Kwestia sposobu obsadzania doradców w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych nie pozostaje bowiem w żadnym związku z implementacją Dyrektywy. Ponadto o ile wdrożenie Dyrektywy, które zostało już poprzedzone szerokimi konsultacjami, w ramach których pierwotny projekt uległ bardzo istotnym przeobrażeniom, jest pilne z uwagi na ciążące na Polsce zobowiązania, o tyle zasady dotyczące wyznaczania doradców restrukturyzacyjnych nie były jeszcze przedmiotem jakichkolwiek konsultacji i dyskusji, a regulacje zawarte w projekcie stanowią duże zaskoczenie dla całego środowiska branżowego.</p>	<p>restrukturyzacyjnym, tak więc proponowane rozwiązania mieszczą się w zakresie dyrektywy. Potrzeba ich wprowadzenia wynika z dostrzeżonych niedoskonałości w funkcjonowaniu obecnego modelu wyboru doradców restrukturyzacyjnych do pełnienia funkcji w postępowaniach upadłościowych i restrukturyzacyjnych.</p>
9.	Konfederacja Lewiatan	Uwaga ogólna (propozycja brzmienia przepisu)	<p>Dłużnik zawiera z nadzorcą układu umowę przed otwarciem postępowania i ustaleniem dnia układowego. Nadzorca układu ma więc możliwość i powinien zweryfikować podstawowe okoliczności mające wpływ na postępowanie, w tym dopuszczalność jego otwarcia. Dlatego też zasadne jest, ażeby przepis art. 226a jasno przesądzał, iż dokumenty, o których mowa w ust. 1 art. 226a pr. restr. (spisy wierzytelności oraz wstępny plan restrukturyzacyjny) są przygotowywane przez nadzorcę układu.</p> <p>Dodatkowo przepis art. 226a pr. restr. powinien zostać powiązany z projektowanym art. 211b pr. restr. co do kwestii umieszczenia dokumentów wskazanych w tym artykule, w tym spisu wierzytelności i planu restrukturyzacyjnego w rejestrze.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Proponowane rozwiązania nie są spójne z istniejącą już regulacją i proponowanymi zmianami.</p>

			<p>Należy też doprecyzować negatywne przesłanki dokonania obwieszczenia w razie istnienia okoliczności, o których mowa w art. 38 ust. 1c pr. restr.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 226a ustawy: <i>Art. 226a. 1. Po sporządzeniu <u>przez nadzorcę układu</u> spisu wierzytelności, spisu wierzytelności spornych oraz wstępnego planu restrukturyzacyjnego i <u>umieszczeniu tych dokumentów w Rejestrze</u> nadzorca układu może dokonać obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego.</i> (...) 4. <i>Dokonanie obwieszczenia, o którym mowa w ust. 1 nie jest możliwe, jeżeli wobec dłużnika zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 38 ust. 1c, a nadzorca układu nie posiada licencji doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego.</i></p>	
10.	ZBP	Uwaga ogólna (propozycja brzmienia przepisu)	<p>Proponuje się, aby wstępny plan restrukturyzacyjny, o którym mowa w art. 9 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego zawierał również wstępny spis wierzytelności oraz wstępny spis wierzytelności spornych. Spis wierzytelności, nawet jeżeli miałby charakter wstępny, na najwcześniejszym etapie umożliwia współpracę wierzycieli, którym przysługują konkretne uprawnienia. Taką samą zasadę zastosowano w postępowaniu o zatwierdzeniu układu, gdzie wskazano: „Art. 226a. 1. Po sporządzeniu spisu wierzytelności, spisu wierzytelności spornych oraz wstępnego planu restrukturyzacyjnego nadzorca układu może dokonać obwieszczenia układowego. Zatem i w pozostałych postępowaniach zasada ujawnienia wierzycieli na początku postępowania powinna zostać utrzymana.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zbytnie usztywnienie i tak złożonej już regulacji.</p>
11.	ZBP	Uwaga ogólna ((uwaga dotyczy uzupełnienia	<p>Propozycja zmian: art. 104 ust. 2 pkt. 4) <i>ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe</i> otrzymuje następujące brzmienie: „Art. 104. (...) 2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przypadków,</p>	<p>Uwaga niezasadna, zmiana nie jest bezpośrednio związana z regulacjami dyrektywy. Możliwa do uwzględnienia przy kolejnej nowelizacji.</p>

		<p>obowiązują cego brzmienia ustawy — Prawo Bankowe)</p>	<p>w których: (...) 4) udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do wykonania:</p> <p>a) umów sprzedaży wierzytelności wobec dłużników niebędących osobami fizycznymi zaklasyfikowanych zgodnie z odrębnymi przepisami do kategorii pod obserwacją, poniżej standardu lub wątpliwych lub innych równoważnych z nimi kategorii klasyfikacji wierzytelności w bankach; oraz</p> <p>b) umów sprzedaży wierzytelności zaklasyfikowanych zgodnie z odrębnymi przepisami do kategorii straconych lub innej równoważnej z nią kategorii klasyfikacji wierzytelności w bankach.”</p> <p>W kontekście przyjętego kierunku zmian legislacyjnych zasadne wydaje się także dopuszczenie możliwości dokonywania zmian po stronie wierzycielskiej w przypadku wierzytelności kredytowych wobec dłużników niebędących osobami fizycznymi, której kluczowym elementem jest możliwość udzielenia informacji objętej tajemnicą bankową.</p> <p>Obecnie na gruncie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, banki mogą udzielać informacje objęte tajemnicą bankową, jeżeli jest to niezbędne do zawarcia i wykonania umów sprzedaży wierzytelności zaklasyfikowanych zgodnie z odrębnymi przepisami do kategorii straconych. W praktyce, bardzo często zdarza się jednak, że dłużnicy rozpoczynają restrukturyzację z wierzytelnościami kredytowymi zaklasyfikowanymi do kategorii pod obserwacją, poniżej standardu lub wątpliwych (lub równoważnych kategorii).</p> <p>Umożliwienie sprzedaży przez banki tej kategorii wierzytelności kredytowych stworzy dłużnikom możliwości zgłaszania propozycji układowych przewidujących rozwiązania, które z uwagi na regulowany charakter sektora bankowego, poddanego nadzorowi i kontroli ze strony Komisji Nadzoru Finansowego, mogą nie być akceptowalne przez banki, jak np. konwersja wierzytelności na kapitał zakładowy dłużnika. Warto także</p>	
--	--	---	--	--

			<p>zwrócić uwagę na konieczne, często wielopoziomowe, procesy decyzyjne w bankach, w tym w bankach spółdzielczych, które me odpowiadać harmonogramowi restrukturyzacji proponowanemu przez dłużników.</p> <p>Podsumowując, umożliwienie nabycia wierzytelności kredytowych na wczesnym etapie tego procesu powinno dać dłużnikom szansę na większą elastyczność co do warunków i harmonogramu restrukturyzacji ich zadłużenia.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>w art. 104 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe po ust. 3 dodaje się ust. 3a</p> <p>w brzmieniu:</p> <p><i>„3a. Banku nie obowiązuje zachowanie tajemnicy bankowej wobec syndyka wyznaczonego w postępowaniu upadłościowym oraz wobec nadzorcy sądowego albo zarządcy wyznaczonych w postępowaniu restrukturyzacyjnym, prowadzonych wobec podmiotu, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą.</i></p> <p><i>3b. Przepis ust. 3a stosuje się odpowiednio do:</i></p> <p><i>1) nadzorcy układu od dnia dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 226a ust. 1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, do dnia prawomocnego umorzenia postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosku o zatwierdzenie układu albo zakończenia postępowania o zatwierdzenie układu,</i></p> <p><i>2) tymczasowego nadzorcy sądowego lub zarządcy przymusowego ustanowionych w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości;</i></p> <p><i>3) tymczasowego nadzorcy sądowego lub tymczasowego zarządcy ustanowionych w postępowaniu w przedmiocie otwarcia restrukturyzacji ”</i></p> <p>w art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe po pkt 4) dodaje się pkt 5)</p> <p>i pkt 6) w brzmieniu:</p> <p><i>„5) sądowi restrukturyzacyjnemu rozpoznającemu sprawy w postępowaniu restrukturyzacyjnym prowadzonym wobec podmiotu, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą oraz</i></p>	
--	--	--	---	--

			<p>sędziemu komisarzowi wykonującemu czynności sądowe w tym postępowaniu;</p> <p>6) sądowi upadłościowemu rozpoznającemu sprawę o ogłoszenie upadłości prowadzoną wobec podmiotu, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą, sądowi upadłościowemu w którym toczy się postępowanie upadłościowe wobec podmiotu, którego dotyczą informacje objęte tajemnicą oraz sędziemu komisarzowi wykonującemu czynności postępowania upadłościowego w tym postępowaniu. ”</p> <p>Obecnie brak jest przepisu, który jednoznacznie umożliwiłby bankom udzielanie informacji objętych tajemnicą bankową organom postępowania restrukturyzacyjnego oraz organom postępowania upadłościowego. Powoduje to liczne wątpliwości i problemy w praktyce, tym bardziej, że ujawnienie lub wykorzystanie informacji stanowiących tajemnicę bankową, niezgodnie z upoważnieniem określonym w ustawie, obarczone jest karą grzywny do 1.000.000 zł i karą pozbawienia wolności do lat 3. W ocenie ZBP istnieje tym samym uzasadniona potrzeba jasnego wskazania podmiotów, które będą miały dostęp do informacji objętych tajemnicą bankową w postępowaniu upadłościowym i restrukturyzacyjnym.</p> <p>Podsumowując, umożliwienie bankom udzielania informacji objętych tajemnicą bankową organom postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowego powinno usprawnić relacje tych organów z bankami.</p>	
12.	ZBP	art. 115 Prawa restruktury zacyjnego (uwaga dotyczy uzupełnien ia obowiązują cego brzmienia	<p>Propozycja zmian:</p> <p>„Art. 115. Nadzorca sądowy lub zarządca składu zgromadzeniu wierzycieli opinię o możliwości wykonania układu. Opinia o możliwości wykonania układu zawiera także porównanie poziomu zaspokojenia wierzycieli przewidzianego propozycjami układowymi do poziomu zaspokojenia wierzycieli w razie upadłości dłużnika. Poziom zaspokojenia wierzycieli, o którym mowa dokonany jest z uwzględnieniem zakładanego terminu spłaty wierzytelności w wyniku pomniejszenia przewidywanych kwot przeznaczonych na spłatę wierzytelności o dyskonto za okres do czasu zakładanej spłaty obliczone z wykorzystaniem</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Cele proponowanej zmiany są już realizowane w obowiązujących przepisach i proponowanych zmianach. Zmiany wprowadziłyby zbyt dużą szczegółowość regulacji.</p>

		Ustawy)	<p><i>stopę odsetek ustawowych, o których mowa w art 359 par. 2 Kodeksu cywilnego. ”</i></p> <p>Możliwość rzetelnego porównania propozycji układowych do potencjalnego odzysku w scenariuszu upadłościowym jest w świetle Dyrektywy istotna dla ochrony interesów wierzycieli (zob. tu uwagi do art. 10a pr. restr.). W sytuacji, w której propozycje układowe są zmienione lub przedstawione po przygotowaniu testu zaspokojenia, ich ocena w świetle alternatywnego scenariusza upadłościowego może być dokonana wyłącznie w ramach opinii, o której mowa w art. 115 pr. restr.</p> <p>Jak wskazywano w uwagach do art. 10a pr. restr., ocena propozycji układowych polegająca na porównaniu poziomu odzysków w scenariuszu restrukturyzacyjnym i scenariuszu układowym musi uwzględniać kwestię kosztu pieniądza w czasie oraz tym samym kwestię wpływu inflacji na przyszłe płatności. W tym celu zasadne jest dyskontowanie odzysków w scenariuszu restrukturyzacyjnym i scenariuszu upadłościowym w oparciu o stopę odsetek ustawowych, o których mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego.</p>	
13.	ZBP	Art. 162 Prawa restruktury zacyjnego (uwagą dotv uzupełnien ia obowiązują cego brzmienia ustawy)	<p>Propozycja zmian: „Art. 162</p> <p><i>1. Warunki restrukturyzacji zobowiązań dłużnika są jednakowe dla wszystkich wierzycieli, a jeżeli głosowanie nad układem przeprowadza się w grupach wierzycieli, jednakowe dla wierzycieli zaliczonych do tej samej grupy, chyba że wierzyciel wyraźnie zgodzi się na warunki mniej korzystne.</i></p> <p><i>2. Przyznanie korzystniejszych warunków restrukturyzacji zobowiązań dłużnika jest dopuszczalne wobec wierzyciela, który po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego udzielił lub ma udzielić finansowania w postaci kredytu, obligacji, gwarancji bankowych, akredytyw lub na podstawie innego instrumentu finansowego, niezbędnego do wykonania układu, a finansowanie to zostało w sposób realny wypłacone lub udzielone.</i></p> <p><i>3. Zabezpieczenie nowego finansowania na aktywach stanowiących zabezpieczenie innych wierzycieli może nastąpić</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Wprowadzenie zmian doprowadziłoby do niespójności w przyjętym modelu postępowań restrukturyzacyjnych -</p>

			<p>wyłącznie w przypadku gdy tacy wierzyciele wyrażą na to zgodę.</p> <p>4. W przypadku spółek zależnych, dominujących lub powiązanych wobec dłużnika uprzywilejowanie może mieć miejsce wtedy, gdy nowe finansowanie o którym mowa w ust. 2 pkt 1 stanowi znaczącą (co najmniej 30%) część aktualnej wierzytelności takiego wierzyciela.”</p> <p>Nie budzi wątpliwości zasadność zapewnienia układowej preferencji Wierzycielom, którzy wspierają dłużnika w działaniach restrukturyzacyjnych. Taka układowa preferencja będąca odstępstwem od zasady równego traktowania wierzycieli nie może być jednak wykorzystywana instrumentalnie przez dłużnika celem zapewnienia powiązanym z nim wierzycielom preferencyjnego traktowania. Należy wyeliminować sytuacje, gdzie „wsparcie” będzie albo symboliczne, albo tylko deklaratywne, bez fizycznego przepływu środków lub towarów po odbyciu głosowania.</p> <p>Proponowana zmiana art. 162 pr. restr. ma na celu uwzględnienie powyższych kwestii. Konieczne byłoby też doprecyzowanie oraz pozyskanie zgody Rady Wierzycieli.</p>	
14.	ZBP	<p>Uwaga ogólna</p> <p>Wyjaśnienie wątpliwości i co do podmiotu sporządzającego dokumenty ; art. 226a Prawarestrukturyzacyjnego (uwagą dotyczy</p>	<p>Propozycją zmian:</p> <p>„Art. 226a</p> <p>1. Po sporządzeniu przez nadzorcę układu spisu wierzytelności, spisu wierzytelności spornych oraz wstępnego planu restrukturyzacyjnego i umieszczeniu tych dokumentów w Rejestrze nadzorcy układu może dokonać obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego.</p> <p>(...)</p> <p>4. Dokonanie obwieszczenia, o którym mowa w ust. 1 nie jest możliwe, jeżeli wobec dłużnika zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 38 ust. 1 c, a nadzorcy układu nie posiada licencji doradcy restrukturyzacyjnego z tytułem kwalifikowanego doradcy restrukturyzacyjnego.”</p> <p>Dłużnik w postępowaniu o zatwierdzeniu układu zawiera z nadzorcą umowę w pewien czas przed ustaleniem dnia</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Proponowana zmiana jest niespójna z przyjętymi rozwiązaniami.</p>

		uzupełnienia obowiązującego brzmienia ustawy)	układowego. Posiada specjalistyczną wiedzę, więc zasadnym wydaje się, aby dokumenty, o których mowa w ust. 1 art. 226a pr. restr. (spisy wierzytelności oraz wstępny plan restrukturyzacyjny) przygotowywał sam nadzorca układu. Dodatkowo przepis art. 226a pr. restr. powinien zostać skorelowany z projektowanym art. 211 b pr. restr. co do kwestii umieszczenia dokumentów wskazanych w tym artykule, w tym spisu wierzytelności i planu restrukturyzacyjnego w rejestrze. Uzupełnienie art. 226a o ust. 4 jest kwestią porządkową i sprecyzowaniem, kiedy dłużnik nie może obwieścić dnia układowego.	
15.	ZBP	art. 1 pkt 5 lit. a (art. 10 ust. 2b Prawa restrukturyzacyjnego)	Opis przedsiębiorstwa na dzień przygotowywania planu restrukturyzacyjnego — także w odniesieniu do mikroprzedsiębiorcy - niewiele wnosi w kontekście oceny składanych przez dłużnika propozycji układowych. W związku z tym nie spełnia swojej podstawowej roli, jaką powinno być zapewnienie wierzycielom podstawowej wiedzy w celu podjęcia świadomej decyzji co do wyboru propozycji układowych oraz głosowania za lub przeciw układowi. Dlatego też proponowane jest uzupełnienie treści planu restrukturyzacyjnego o wskazanie w jaki sposób zamierzone jest finansowanie wykonania układu (jako ograniczona transpozycja nie mającego zastosowania do mikroprzedsiębiorców). Proponuje się zatem nadanie art. 10 ust. 2b następującego brzmienia: <i>W przypadku planu restrukturyzacyjnego sporządzanego w restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą, nie stosuje się ust. 1 pkt 1, 6 i 7. Plan restrukturyzacyjny dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą zawiera opis przedsiębiorstwa ze wskazaniem źródeł finansowania spłat wierzytelności układu."</i>	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzana zmiana ma na celu uproszczenie procedury składania wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego dla mikroprzedsiębiorców, dla których przygotowanie szczegółowego opisu przedsiębiorstwa oraz opis metod i źródeł finansowania może być poważną przeszkodą dla złożenia wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego w momencie wystąpienia pierwszych sygnałów o zagrożeniu takiego dłużnika niewypłacalnością.
16.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 5	W pkt 8d należy także ująć nazwę (firmę) nadzorcy/zarządcy, którym może być spółka handlowa.	Uwaga zasadna. Proponuje się użycie zwrotu: „imię i nazwisko albo nazwę nadzorcy lub zarządcy”.

17.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 5 lit. b) (art. 10 ust. 2b Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Opis przedsiębiorstwa na dzień przygotowywania planu restrukturyzacyjnego – także w odniesieniu do mikroprzedsiębiorcy - niewiele wnosi w kontekście oceny składanych przez dłużnika propozycji układowych. W związku z tym nie spełnia swojej podstawowej roli, jaką powinno być zapewnienie wierzycielom podstawowej wiedzy w celu podjęcia świadomej decyzji co do wyboru propozycji układowych oraz głosowania za lub przeciw układowi. W związku z tym, proponowane jest uzupełnienie treści planu restrukturyzacyjnego o wskazanie w jaki sposób zamierzone jest finansowanie wykonania układu (jako ograniczona transpozycja nie mającego zastosowania do mikroprzedsiębiorców. W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 10 ust. 2b ustawy:</p> <p><i>Art. 10 ust. 2b. W przypadku planu restrukturyzacyjnego sporządzanego w postępowaniu restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą, nie stosuje się ust. 1 pkt 1, 6 i 7. Plan restrukturyzacyjny dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą zawiera opis przedsiębiorstwa ze wskazaniem źródeł finansowania spłat wierzytelności w ramach układu."</i></p>	Wprowadzana zmiana ma na celu uproszczenie procedury składania wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego dla mikroprzedsiębiorców, dla których przygotowanie szczegółowego opisu przedsiębiorstwa oraz opis metod i źródeł finansowania może być poważną przeszkodą dla złożenia wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego w momencie wystąpienia pierwszych sygnałów o zagrożeniu takiego dłużnika niewypłacalnością.
18.	ZBP	Art. 1 pkt 6 (art. 10a Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Głównym celem testu zaspokojenia jest zapewnienie wymaganej Dyrektywą możliwości porównania stopnia zaspokojenia wierzycieli w postępowaniu restrukturyzacyjnym ze stopniem zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym. Z tego względu podstawowym narzędziem do obliczenia tego powinno być porównanie szacowanych odzysków w postępowaniu upadłościowym z zakładanymi odzyskami wynikającymi z propozycji układowych. Wycena przedsiębiorstwa w scenariuszu restrukturyzacyjnym (opierana zwykle o metody dochodowe) nie jest więc potrzebna w ramach testu zaspokojenia z uwagi na to, iż definiuje ona co do zasady wartość przedsiębiorstwa dłużnika, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w wartości akcji/udziałów w kapitale dłużnika, a nie poziom układowej spłaty wierzytelności. W razie upadłości dłużnika wartość jego przedsiębiorstwa (rozumianego jako majątek pozostały po</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Jak wskazano w uzasadnieniu projektowany przepis jest ściśle związany z regulacją zawartą w projektowanych art. 164 ust. 3a i art. 165b, wprowadzających możliwość przevorsowania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli. Zgodnie z art. 10 ust. 2 pkt d) Dyrektywy 2019/1023 w przypadku istnienia wierzycieli wyrażających sprzeciw, zatwierdzenie układu (planu restrukturyzacji) jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy układ spełnia kryterium najlepszego interesu wierzycieli, które jest spełnione, gdy żaden wierzyciel wyrażający sprzeciw nie znalazłby się w przypadku zatwierdzenia układu w gorszej sytuacji, niż gdyby przeprowadzono postępowanie upadłościowe. Postulowane doprecyzowanie przepisów jest zbędne, gdyż projektowane rozwiązanie zakładają racjonalne ich stosowanie. Nie powinno</p>

		<p>spłacie długów), a w konsekwencji wartość jego udziałów/akcji jest zwykle równa zero. W restrukturyzacji wartość przedsiębiorstwa jest pochodną szansy na zawarcie układu, a więc szansy na restrukturyzację (zwykle redukcję) wierzytelności. Po przyjęciu układu wartość ta utraci swój „opcyny” charakter ponieważ opiera się o skonkretyzowane nowe zasady dotyczące spłat restrukturyzowanego długu. Paradoksalnie - im wyższy będzie poziom spłat wierzytelności układowych, tym niższa jest wycena przedsiębiorstwa dłużnika. W świetle powyższego wycena przedsiębiorstwa dłużnika jest nieistotna z perspektywy zaspokojenia wierzycieli, a więc niepotrzebna jest jako element testu zaspokojenia. Obrazuje ona wyłącznie szacowany poziom przyrostu wartości udziałów/akcji dłużnika w wyniku restrukturyzacji zadłużenia, a więc generowanej kosztem poświęceń wierzycieli. To zaś rodzić może w postępowaniach wyłącznie niepotrzebne kontrowersje i dyskusje nic nie wnoszące w kontekście negocjacji dłużnika i wierzycieli dotyczących warunków układu. Stąd też ZBP proponuje usunięcie zapisu dotyczącego obowiązku sporządzenia wyceny metodą dochodową. Odrębnym zagadnieniem jest ryzyko sporządzenia wyceny likwidacyjnej aktywów restrukturyzowanego przedsiębiorcy z pokrzywdzeniem dla wierzycieli, w tym w szczególności zabezpieczonych. Tu w praktyce mamy dwa podejścia i sporą „uznaniowość” ze strony wyceniających: (i) część aktywów wycenia się metodą bilansową z zastosowaniem eksperckiego dyskonta (np. zapasy i należności), (ii) część poprzez sporządzanie wycen przez rzeczoznawców (nieruchomości, środki trwałe o znacznej wartości zwłaszcza w przypadkach, w których są już one bilansowo istotnie zamortyzowane). Poziom układowej spłaty wierzytelności jest pochodną nie tyle wyceny przedsiębiorstwa w scenariuszu restrukturyzacyjnym, co treści propozycji układowych (j.w.). Dlatego też rolą testu zaspokojenia powinno być zdefiniowanie minimalnej kwoty układowych spłat wierzycieli, która me</p>	<p>ulegać wątpliwości, że przy teście zaspokojenia należy uwzględnić czynnik czasu, co pośrednio wynika z art. 10a ust. 1 pkt 2b. Podobnie, nie jest konieczne doprecyzowanie przepisów w zakresie rady wierzycieli, gdyż prawo restrukturyzacyjne reguluje tę instytucję odrębnie i przepisy te będą miały zastosowanie także do nowych regulacji, proponowanych w projekcie.</p>
--	--	--	--

			<p>powinna być niższa niż kwota spłat w scenariuszu restrukturyzacyjnym. Tylko w zakresie w jakim istnieją na etapie przygotowania testu zaspokojenia konkretne propozycje układowe, test zaspokojenia umożliwia ich porównanie z potencjalnymi odzyskami dla wierzycieli w scenariuszu upadłościowym. Z uwagi na to, iż istnieje możliwość, że propozycje układowe mogą ulec zmianie po przygotowaniu testu zaspokojenia lub też mogą pojawić się nowe propozycje układowe, ZBP proponuje, ażeby ostateczne porównanie odzysków dla wierzycieli w scenariuszu upadłościowym i restrukturyzacyjnym miało miejsce w ramach opinii o możliwości wykonania układu, o której mowa w art. 115 pr. restr. (zob. także uwagi do art. 115 pr. restr.).</p> <p>Porównanie odzysków wierzycieli w scenariuszu upadłościowym i scenariuszu układowym nie powinno abstrahować od kwestii terminów takich spłat. Jest to w szczególności istotne w sytuacji istnienia w gospodarce problemu inflacji. Stopą wykorzystywaną w obrocie gospodarczym! na potrzeby określenia kosztu pieniądza w czasie jest stopa odsetek ustawowych, o której mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego. Odzwierciedla zakładany przez ustawodawcę uzasadniony koszt pieniądza w czasie odpowiadający stopie referencyjnej Narodowego Banku Polskiego powiększonej o 3,5 punktów procentowych.</p> <p>Brak wprowadzenia zasady dyskontowania przyszłych odzysków w kontekście porównania odzysków wierzycieli w scenariuszu upadłościowym oraz scenariuszu restrukturyzacyjnym spowoduje, iż porównanie takie oparte o nominalną wartość spłat będzie nierzetelne. Oczywistym jest bowiem, w szczególności w środowisku inflacyjnym, iż odzysk np. w kwocie 1 mln złotych otrzymany zgodnie z układem za 10 lat nie jest dla wierzyciela tyle samo wartym co antycypowany odzysk 1 mln złotych w scenariuszu upadłościowym płatny w horyzoncie</p>	
--	--	--	--	--

			<p>czasowym 3-5 lat.</p> <p>Prawidłowa wycena majątku dłużnika jest warunkiem rzetelności testu zaspokojenia. Brak mechanizmów zapewniających rzetelne podejście do przygotowania wyceny majątku dłużnika jest więc istotnym zagrożeniem dla procesów restrukturyzacyjnych. Podkreślenia tu jednakże wymaga, iż legislacyjne uregulowanie wymogów dotyczących wyceny majątku dłużnika jest zagadnieniem skomplikowanym, co pokazuje praktyka stosowania przepisów ustawy z dnia 15 stycznia 2015 roku (z późn. zm.) o obligacjach (art. 30 ustawy o obligacjach) wymagających przygotowania niezależnej wyceny przedmiotu zabezpieczenia w razie emisji obligacji zabezpieczonych.</p> <p>W praktyce wyceny mamy dwa podejścia i sporą „uznaniowość” dotyczącą metodologii wyceny ze strony wyceniających: (i) część aktywów wycenia się metodą bilansową z zastosowaniem eksperckiego dyskonta (np. zapasy i należności), (ii) część poprzez sporządzanie wycen przez rzeczoznawców (nieruchomości, środki trwałe o znacznej wartości zwłaszcza w przypadkach, w których są już one bilansowo istotnie amortyzowane).</p> <p>W ocenie ZBP nie należy narzucać konkretnej metody wyceny przygotowywanej na potrzeby testu zaspokojenia. Należy natomiast wprowadzić mechanizmy zapewniające rzetelność osoby trzeciej dokonującej wyceny oraz obowiązek konsultacji zasad przygotowania wyceny z przedstawicielami wierzycieli tzn. radą wierzycieli - jeżeli została ona powołana.</p> <p>W zakresie wprowadzenia wymogów dotyczących osoby przygotowującej wycenę ZBP sugerowałby) oprzeć się na wypracowanych już rozwiązaniach odzwierciedlonych w art. 30 ustawy o obligacjach. Przepis ten przewiduje obowiązek wyboru podmiotu przygotowującego wycenę, który spełnia określone</p>	
--	--	--	--	--

			<p>kwalifikacje, tzn. posiada doświadczenie i kwalifikacje zapewniające rzetelność wyceny oraz zachowuje on bezstronność i niezależność. W doktrynie podkreśla się, iż wprowadzenie tych wymogów było konieczne w celu zapobieżenia praktyce, zgodnie z którą wyceny często zlecane były podmiotom, które nie posiadały dostatecznych kwalifikacji w tym obszarze, co zagrażało wierzycielom.</p> <p>Z uwagi na wskazaną powyżej wagę wyceny przygotowanej w ramach testu zaspokojenia istotne jest, ażeby decyzja o warunkach przygotowania była podjęta z udziałem wierzycieli w sytuacji, w której ustanowiona została rada wierzycieli. Zapewni to możliwość skonsultowania z przedstawicielami wierzycieli zakresu i metodologii wycen oraz wyboru rzetelnego podmiotu, który przygotowywać będzie wyceny. Podejście to zminimalizuje ryzyko zgłaszania przez wierzycieli zarzutów ex post dotyczących testu zaspokojenia.</p>	
19.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 6 (art. 10a Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Względem projektowanego art. 10a, powstają następujące wątpliwości:</p> <p>1. Brak zasadności wyceny przedsiębiorstwa w restrukturyzacji jako definiującej wartość udziałów/akcji, nie zaś zdolność dłużnika do spłaty zadłużenia układowego</p> <p>Głównym celem testu zaspokojenia jest zapewnienie wymaganej Dyrektywą możliwości porównania stopnia zaspokojenia wierzycieli w postępowaniu restrukturyzacyjnym ze stopniem zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym. Z tego względu podstawowym narzędziem do obliczenia tego powinno być porównanie szacowanych odzysków w postępowaniu upadłościowym z zakładanymi odzyskami wynikającymi z propozycji układowych. Wycena przedsiębiorstwa w scenariuszu restrukturyzacyjnym (opierana zwykle o metody dochodowe) nie jest potrzebna w ramach testu zaspokojenia z uwagi na to. Definiuje ona co do zasady wartość przedsiębiorstwa dłużnika,</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Jak wskazano w uzasadnieniu projektowany przepis jest ściśle związany z regulacją zawartą w projektowanych art. 164 ust. 3a i art. 165b, wprowadzających możliwość przeforsowania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli. Zgodnie z art. 10 ust. 2 pkt d) Dyrektywy 2019/1023 w przypadku istnienia wierzycieli wyrażających sprzeciw, zatwierdzenie układu (planu restrukturyzacji) jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy układ spełnia kryterium najlepszego interesu wierzycieli, które jest spełnione, gdy żaden wierzyciel wyrażający sprzeciw nie znalazłby się w przypadku zatwierdzenia układu w gorszej sytuacji, niż gdyby przeprowadzono postępowanie upadłościowe. Postulowane doprecyzowanie przepisów jest zbędne, gdyż projektowane rozwiązanie zakładają racjonalne ich stosowanie. Nie powinno ulegać wątpliwości, że przy teście zaspokojenia należy uwzględnić</p>

		<p>która powinna znaleźć odzwierciedlenie w wartości akcji/udziałów w kapitale dłużnika, a nie poziom układowej spłaty wierzytelności. W razie upadłości dłużnika wartość jego przedsiębiorstwa (rozumianego jako majątek pozostały po spłacie długów), a w konsekwencji wartość jego udziałów/akcji jest zwykle równa zero. W restrukturyzacji wartość przedsiębiorstwa jest pochodną szansy na zawarcie układu, a więc szansy na restrukturyzację (zwykle redukcję) wierzytelności. Po przyjęciu układu wartość ta traci swój „opcyjny” charakter ponieważ opiera się już o skonkretyzowane nowe zasady dotyczące spłat restrukturyzowanego długu. Paradoksalnie – im wyższy będzie poziom spłat wierzytelności układowych, tym niższa jest wycena przedsiębiorstwa dłużnika. W świetle powyższego wycena przedsiębiorstwa dłużnika jest nieistotna z perspektywy zaspokojenia wierzycieli, a więc niepotrzebna jest jako element testu zaspokojenia. Obrazuje ona wyłącznie szacowany poziom przyrostu wartości udziałów/akcji dłużnika w wyniku restrukturyzacji zadłużenia, a więc generowanej kosztem poświęceń wierzycieli. To zaś rodzić może w postępowaniach wyłącznie niepotrzebne kontrowersje i dyskusje nic nie wnoszące w kontekście negocjacji dłużnika i wierzycieli dotyczących warunków układu.</p> <p>Stąd też proponuje się usunięcie zapisu dotyczącego obowiązku sporządzenia wyceny metodą dochodową.</p> <p>2. Rola testu zaspokojenia jako punktu odniesienia dla oceny propozycji układowych]</p> <p>Poziom układowej spłaty wierzytelności jest pochodną nie tyle wyceny przedsiębiorstwa w scenariuszu restrukturyzacyjnym, co treści propozycji układowych (j.w.). Dlatego też rolą testu zaspokojenia powinno być zdefiniowanie minimalnej kwoty układowych spłat wierzycieli, która nie powinna być niższa niż kwota spłat w scenariuszu restrukturyzacyjnym. Tylko w zakresie w jakim istnieją na etapie przygotowania testu zaspokojenia konkretne propozycje układowe, test zaspokojenia umożliwia ich</p>	<p>czynnik czasu, co pośrednio wynika z art. 10a ust. 1 pkt 2b. Podobnie, nie jest konieczne doprecyzowanie przepisów w zakresie rady wierzycieli, gdyż prawo restrukturyzacyjne reguluje tę instytucję odrębnie i przepisy te będą miały zastosowanie także do nowych regulacji, proponowanych w projekcie.</p>
--	--	---	--

			<p>porównanie z potencjalnymi odzyskami dla wierzycieli w scenariuszu upadłościowym. Z uwagi na to, iż istnieje możliwość, że propozycje układowe mogą ulec zmianie po przygotowaniu testu zaspokojenia lub też mogą pojawić się nowe propozycje układowe, proponowalibyśmy, ażeby ostateczne porównanie odzysków dla wierzycieli w scenariuszu upadłościowym i restrukturyzacyjnym miało miejsce w ramach opinii o możliwości wykonania układu, o której mowa w art. 115 pr. restr.</p> <p>3. Zasadność wprowadzenia mechanizmu dyskontowania przyszłych odzysków przy porównaniu scenariusza upadłościowego i układowego; wybór stopy dyskonta:</p> <p>Porównanie odzysków wierzycieli w scenariuszu upadłościowym i scenariuszu układowym nie powinno abstrahować od kwestii terminów takich spłat. Jest to w szczególności istotne w sytuacji istnienia w gospodarce problemu inflacji. Stopą wykorzystywaną w obrocie gospodarczym na potrzeby określenia kosztu pieniądza w czasie jest stopa odsetek ustawowych, o której mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego. Odzwierciedla ona zakładany przez ustawodawcę uzasadniony koszt pieniądza w czasie odpowiadający stopie referencyjnej Narodowego Banku Polskiego powiększonej o 3,5 punktów procentowych.</p> <p>Alternatywną stopą dyskonta, do której mogłyby odwoływać się przepisy art. 10a i 115 pr. restr. jest stopa wykorzystywana na potrzeby rozliczeń pomiędzy Narodowym Bankiem Polskim oraz bankami – tzn. publikowana przez Narodowy Bank Polski stopa redyskonta weksli. Stopa ta określa cenę skupu weksli przez NBP od banków komercyjnych, które to weksle wcześniej bank komercyjny zdyskontował (kupił po cenie niższej od nominalnej) od swojego klienta (przedsiębiorstwa), przyjmując weksel jako zabezpieczenie udzielonego mu kredytu. Bank komercyjny korzysta z tej możliwości wówczas, jeśli chce mieć wcześniej dostęp do gotówki niż określa to termin zapadalności weksla wystawionego przez klienta.</p> <p>Brak wprowadzenia zasady dyskontowania przyszłych odzysków w kontekście porównania odzysków wierzycieli w scenariuszu</p>	
--	--	--	--	--

			<p>upadłościowym oraz scenariuszu restrukturyzacyjnym spowoduje, iż porównanie takie oparte o nominalną wartość spłat będzie nierzetelne. Oczwistym jest bowiem, w szczególności w środowisku inflacyjnym, iż odzysk np. w kwocie 1 mln złotych otrzymany zgodnie z układem za 10 lat nie jest dla wierzyciela tyle samo warty co antycypowany odzysk 1 mln złotych w scenariuszy upadłościowym płatny w horyzoncie czasowym 3-5 lat.</p> <p>4. Kompetencje osoby trzeciej przygotowującej wycenę</p> <p>Prawidłowa wycena majątku dłużnika jest warunkiem rzetelności testu zaspokojenia. Brak mechanizmów zapewniających rzetelne podejście do przygotowania wyceny majątku dłużnika jest więc istotnym zagrożeniem dla procesów restrukturyzacyjnych. Podkreślenia tu jednakże wymaga, iż legislacyjne uregulowanie wymogów dotyczących wyceny majątku dłużnika jest zagadnieniem skomplikowanym co pokazuje praktyka stosowania przepisów ustawy z dnia 15 stycznia 2015 roku (z późn. zm.) o obligacjach (art. 30 ustawy o obligacjach) wymagających przygotowania niezależnej wyceny przedmiotu zabezpieczenia w razie emisji obligacji zabezpieczonych. Istnieje spore spektrum alternatywnych podejść do wyceny aktywów. W naszej ocenie nie należy narzucać konkretnej metody wyceny przygotowywanej na potrzeby testu zaspokojenia. Należy natomiast wprowadzić mechanizmy zapewniające rzetelność osoby trzeciej dokonującej wyceny oraz obowiązek konsultacji zasad przygotowania wyceny z przedstawicielami wierzycieli tzn. radą wierzycieli – jeżeli została ona powołana (o czym mowa poniżej).</p> <p>W zakresie wprowadzenia wymogów dotyczących osoby przygotowującej wycenę sugerowane byłoby oprzeć się na wypracowanych już rozwiązaniach odzwierciedlonych w art. 30 ustawy o obligacjach. Przepis ten przewiduje obowiązek wyboru podmiotu przygotowującego wyceny, który spełnia określone kwalifikacje, tzn. posiada doświadczenie i kwalifikacje</p>	
--	--	--	---	--

			<p>zapewniające rzetelność wyceny oraz zachowuje on bezstronność i niezależność. W doktrynie podkreśla się, iż wprowadzenie tych wymogów było konieczne w celu zapobieżenia praktyce, zgodnie z którą wyceny często zlecane były podmiotom, które nie posiadały dostatecznych kwalifikacji w tym obszarze, co zagrażało wierzycielom.</p> <p>5. Udział rady wierzycieli w przygotowaniu wyceny</p> <p>Z uwagi na wskazaną powyżej wagę wyceny przygotowanej w ramach testu zaspokojenia istotne jest, ażeby decyzja o warunkach przygotowania była podjęta z udziałem wierzycieli w sytuacji, w której ustanowiona została rada wierzycieli. Zapewni to możliwość skonsultowania z przedstawicielami wierzycieli zakresu i metodologii wycen oraz wyboru rzetelnego podmiotu, który przygotowywać będzie wyceny. Podejście to zminimalizuje ryzyko zgłaszania przez wierzycieli zarzutów ex post dotyczących testu zaspokojenia.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 10a ustawy:</p> <p><i>1. Nadzorca lub zarządca sporządza test zaspokojenia, który zawiera:</i></p> <p><i>1) wycenę wskazującą metody i założenia przyjęte w trakcie jej sporządzania, która obejmuje</i></p> <p><i>a) wartość przedsiębiorstwa dłużnika przy założeniu realizacji planu restrukturyzacyjnego i kontynuacji działalności gospodarczej przez dłużnika;</i></p> <p><i>b) wartość majątku dłużnika przy założeniu ogłoszenia jego upadłości i sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości oraz odstąpienia od sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości i sprzedaży poszczególnych składników majątku. Jeżeli składniki majątku dłużnika są obciążone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym, hipoteką morską lub innymi prawami i skutkami ujawnienia praw i roszczeń osobistych, w</i></p>	
--	--	--	---	--

			<p>wycenie należy oddzielnie podać, które z tych praw pozostają w mocy po sprzedaży w postępowaniu upadłościowym, a także ich wartość oraz wartość składników majątku nimi obciążonych.</p> <p>2) informację o przewidywanym stopniu zaspokojenia wierzycieli, których wierzytelności są objęte układem, w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, zawierającą następujące dane:</p> <p>a) wartość majątku dłużnika, o której mowa w pkt 1 lit. b),</p> <p>b) przewidywany czas trwania postępowania upadłościowego oraz przewidywaną wysokość kosztów postępowania upadłościowego oraz innych zobowiązań masy upadłości,</p> <p>c) wartość majątku dłużnika, o której mowa w pkt 1) pomniejszoną o dyskonto za okres do czasu zakładanej spłaty wierzycieli w ramach postępowania upadłościowego obliczonego z wykorzystaniem stopy odsetek ustawowych, o których mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego,</p> <p>d) kategorię, w której w postępowaniu upadłościowym byłiby zaspokajani wierzyciele stanowiący grupy reprezentujące odrębne kategorie interesu;</p> <p>3) ocenę, czy wierzytelności objęte układem będą zaspokojone w większym stopniu w przypadku zawarcia i wykonania układu, czy w postępowaniu upadłościowym.</p> <p>2. Nadzorca lub zarządca może zlecić sporządzenie wyceny, o której mowa w ust. 1 pkt 1) osobom trzecim przez podmiot, który posiada doświadczenie i kwalifikacje zapewniające rzetelność wyceny oraz zachowuje bezstronność i niezależność. Nadzorca lub zarządca może wziąć pod uwagę wskazania uczestników postępowania lub rady wierzycieli co do metodyki sporządzenia wyceny oraz osób sporządzających wycenę.</p> <p>3. Jeżeli została ustanowiona rada wierzycieli, wówczas rada wierzycieli może zażądać, ażeby wycenę, o której mowa w ust. 1 w odniesieniu do całości lub części majątku dłużnika przygotowała osoba trzecia spełniająca wymogi, o których mowa w ust. 2. W takiej sytuacji, jak również w sytuacji, w której decyzja o przygotowaniu wyceny podjęta będzie bez udziału rady wierzycieli, decyzja o wyborze osoby trzeciej na potrzeby</p>	
--	--	--	--	--

			sporządzenia takiej wyceny wymaga opinii rady wierzycieli. 4. Testu zaspokojenia, o którym mowa w ust. 1, nie sporządza się w postępowaniu restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą.	
20.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 11	Art. 28 PR dotyczy słusznego kierunku wiążącego wskazania osób pełniących funkcje zarządcy w postępowaniu sanacyjnym – uprawnienie takie powinno konsekwentnie przysługiwać także wierzycielowi składającemu wniosek, jeżeli ma poparcie np. 30% sumy wierzytelności, co jednakże wymagałoby zmiany również art. 51 ust. 2 PR. Sąd może odmówić powołania wskazanej osoby, jeżeli zachodzą uzasadnione przyczyny, w szczególności jeżeli jest oczywiste, że wskazana osoba nie daje rękojmi należytego wykonywania obowiązków). Należy rozważyć również takie uprawnienia dla wierzyciela składającego wniosek o ogłoszenie upadłości, być może z wyższym progiem wymaganego poparcia (np. 50%).	Postępowanie sanacyjne pozostaje postępowaniem restrukturyzacyjnym, tak więc należy zachować kompetencję dłużnika do wyrażenia zgody na kandydaturę na funkcję zarządcy.
21.	ZBP	Art. 1 pkt 13 lit. a) (art. 35 ust. 3a, 5-6 Prawa restrukturyzacyjnego)	Propozycja zmian: w art. 35: a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. Od dnia dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 226a ust. 1 wierzycieli mających łącznie więcej niż 50% sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116, sąd bezzwłocznie zwalnia nadzorcę układu z pełnienia funkcji. W razie zwolnienia z pełnienia funkcji umowa, o której mowa w ust. 1 wygasa.” b) po ust. 4 dodaje się ust. 5 i ust. 6 w brzmieniu: „5. W razie zwolnienia z pełnienia funkcji, o którym mowa w ust. 3a, sąd powołuje osobę, o której mowa w art. 24 ust. 1 do pełnienia funkcji nadzorcy układu, a w przypadku zgłoszenia przez wierzycieli, o których mowa w ust. 4 konkretnego nadzorcy układu sąd powołuje tego nadzorcę. O wynagrodzeniu nadzorcy układu powołanego przez sąd orzeka sąd stosując odpowiednio przepisy o wynagrodzeniu nadzorcy sądowego z uwzględnieniem zakresu czynności wykonanych przez nadzorcę układu zwolnionego z pełnienia	Uwaga nieuwzględniona. Konieczność bezzwłocznego rozpoznania wniosku wierzycieli wynika już z zasad ogólnych postępowania restrukturyzacyjnego, czyli zasady szybkości oraz sprawności postępowania. Sąd nie może być związany wskazaniem wierzycieli, albowiem przy powołaniu nadzorcy musi się kierować kryteriami wymienionymi w art. 38 ust. 1a ustawy.

			<p><i>funkcji.</i> 6. W przypadku stwierdzenia przez sąd rażącego naruszenia w wykonywaniu obowiązków nadzorcy układu, sąd zawiadamia Ministra Sprawiedliwości."</p> <p>W przepisach regulujących postępowania restrukturyzacyjne inne niż postępowanie o zatwierdzenie układu znajdują się zapisy umożliwiające wierzycielom zmianę nadzorcy, w przypadku gdy nie pełni on należycie swych funkcji. Projektowane przepisy wprowadzają taką możliwość również do postępowania o zatwierdzenie układu. W ocenie ZBP, mając na względzie krótki okres trwania postępowania o zatwierdzenie układu, zwolnienie nadzorcy przez sąd powinno nastąpić bezzwłocznie. Rozważyć można wręcz wprowadzenie konkretnego terminu, np. 7 dni. Jednocześnie zgodnie z projektem sąd zmieniając nadzorcę układu może go zmienić na dowolnego, byleby posiadał stosowne uprawnienia. Zasadnym jest, aby w przypadku zwolnienia nadzorcy układu na wniosek konkretnych wierzycieli, których intencją jest doprowadzenie do zawarcia układu, aby to ci konkretni wierzyciele mogli również mieć p</p> <p>zgłoszenia konkretnego nadzorcy układu, gwarantującego działania w celu zawarcia układu, a reprezentującego wyłącznie interesy dłużnika (gdyż to z pewnością będzie podstawowe uzasadnienie do zmian nadzorcy).</p>	
22.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 13 lit. a) (art. 35 ust. 3a Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Mając na względzie krótki okres trwania postępowania o zatwierdzenie układu, zwolnienie nadzorcy przez sąd powinno nastąpić bezzwłocznie. Rozważyć można wprowadzenie konkretnego terminu np. 7 dni.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 35 ust. 3a ustawy: <i>Art. 35 ust. 3a. Od dnia dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 226a ust. 1 na wniosek wierzycieli mających łącznie więcej niż 50% sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116, sąd w terminie 7 dni zwalnia nadzorcę układu z pełnienia funkcji. W razie zwolnienia z pełnienia funkcji umowa, o której mowa w ust.</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Konieczność bezzwłocznego rozpoznania wniosku wierzycieli wynika już z zasad ogólnych postępowania restrukturyzacyjnego, czyli zasady szybkości oraz sprawności postępowania. Sąd nie może być związany wskazaniem wierzycieli, albowiem przy powołaniu nadzorcy musi się kierować kryteriami wymienionymi w art. 38 ust. 1a ustawy.</p>

			<i>1 wygasa.</i>	
23.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 13 lit. b) (art. 35 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>W sytuacji, w której istotna większość wierzycieli – a za taką należy uznać wierzycieli mających co najmniej 2/3 sumy wierzytelności - wskazuje kandydata na nadzorcę, powołanie takiego nadzorcy istotnie uprości postępowanie oraz zwiększy szanse przyjęcia układu.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 35 ust. 5 ustawy:</p> <p><i>Art. 35 ust. 5. W razie zwolnienia z pełnienia funkcji, o którym mowa w ust. 3a, sąd powołuje osobę, o której mowa w art. 24 ust. 1 do pełnienia funkcji nadzorcy układu. Na wniosek, o którym mowa w ust. 3a zgłoszony przez wierzycieli mających łącznie co najmniej 2/3 sumy wierzytelności, o których mowa w ust. 3a sąd zwalniając nadzorcę układu z pełnienia funkcji powołuje do pełnienia funkcji nadzorcy układu osobę, o której mowa w art. 24 ust. 1 wskazaną we wniosku wierzycieli. O wynagrodzeniu nadzorcy układu powołanego przez sąd orzeka sąd stosując odpowiednio przepisy o wynagrodzeniu nadzorcy sądowego z uwzględnieniem zakresu czynności wykonanych przez nadzorcę układu zwolnionego z pełnienia funkcji.</i></p> <p>Proponujemy również zmianę art. 115, który w obecnym brzmieniu zakłada, że nadzorca sądowy lub zarządca składa na zgromadzeniu wierzycieli opinię o możliwości wykonania układu. Ocena propozycji układowych wymaga od wierzycieli porównania odzysku wierzytelności w scenariuszu upadłościowym oraz w scenariuszu restrukturyzacyjnym. Poziom odzysków musi uwzględniać kwestię kosztu pieniądza w czasie oraz kwestię wpływu inflacji na przyszłe płatności. W tym celu zasadne jest dyskontowanie odzysków w scenariuszu restrukturyzacyjnym i scenariuszu upadłościowym w oparciu o stopę odsetek ustawowych, o których mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego.</p> <p>Alternatywną stopą dyskontową (wykorzystywaną obecnie przez Narodowy Bank Polski na potrzeby dyskonta wierzytelności)</p>	<p>Przyjęte rozwiązania opierają się na założeniu, że dłużnik akceptuje prowadzenie postępowania restrukturyzacyjnego a po drugie, dokonuje samodzielnego wyboru nadzorcy układu. Proponowana regulacja jest wyjątkiem od tej zasady, który nie powinien być rozszerzany do poziomu regulacji, którą proponuje się dla postępowań upadłościowych. W tych ostatnich wierzyciele mogą dokonać wyboru syndyka. W postępowaniu restrukturyzacyjnym nadzorca nie powinien być wybierany przez wierzycieli – w przypadku braku ich akceptacji, w drodze wyjątku, - proponuje się pozostawienie decyzji sądowi.</p>

			<p>mogłaby być stopa publikowana przez Narodowy Bank Polski stopa redyskonta weksli.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie art. 115 ustawy:</p> <p><i>Art. 115. Nadzorca sądowy lub zarządca składa na zgromadzeniu wierzycieli opinię o możliwości wykonania układu. Opinia o możliwości wykonania układu zawiera także porównanie poziomu zaspokojenia wierzycieli przewidzianego propozycjami układowymi do poziomu zaspokojenia wierzycieli w razie upadłości dłużnika. Poziom zaspokojenia wierzycieli, o którym mowa dokonany jest z uwzględnieniem zakładanego terminu spłaty wierzytelności w wyniku pomniejszenia przewidywanych kwot przeznaczonych na spłatę wierzytelności o dyskonto za okres do czasu zakładanej spłaty, obliczone z wykorzystaniem stopy odsetek ustawowych, o których mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego.</i></p>	
24.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 13	<p>Zmiana w art. 35 PR wydaje się niepotrzebna. Postępowanie o zatwierdzenie układu jest postępowaniem uproszczonym i szybkim. Nie ma w nim czasu na zmianę nadzorcę z wniosku wierzycieli. Zmiana taka w konsekwencji w praktyce uniemożliwi sprawne postępowanie i będzie skutkowała umorzeniem postępowania.</p>	<p>Uwaga o charakterze polemicznym – zgodnie z uzasadnieniem tego przepisu, stanowi on implementację art. 26 ust. 1 lit. d) Dyrektywy 2019/1023, nakazującemu by państwa członkowskie zapewniły, aby – w celu uniknięcia konfliktu interesów – dłużnicy i wierzyciele mieli możliwość wniesienia sprzeciwu wobec wyboru lub powołania nadzorcę albo możliwość wystąpienia o jego zmianę. W aktualnym stanie prawnym w postępowaniu o zatwierdzenie układu takiej możliwości nie mają, poza wystąpieniem o cofnięcie licencji w trybie administracyjnym lub wystąpieniem o umorzenie postępowania.</p>
25.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 14	<p>W art. 38 ust. 1 f PR (podobnie jak w art. 51 ust. 1 f) należy doprecyzować komu będzie przysługiwało zażalenie. Analogiczny problem pojawi się w art. 157¹ ust. 5 PU.</p>	<p>Uwaga nie jest zasadna, krąg osób uprawnionych do wniesienia zażalenia jest oczywisty – uczestnicy postępowania o ogłoszenie upadłości – w przypadku postępowania upadłościowego i wierzyciele – w postępowaniu restrukturyzacyjnym.</p>
26.	Krajowa Izba	Art. 1 pkt	<p>Powoływanie osób do pełnienia funkcji na podstawie sądowej</p>	<p>Uwaga częściowo zasadna.</p>

	Doradców Restrukturyzacyjny ch	14	listy doradców restrukturyzacyjnych według kolejności określonej na tej liście w danej kategorii spraw, wymaga dalszej dyskusji i sprecyzowania w szczególności podziału kategorii spraw i zasad zgłaszania się doradców do danej kategorii. Z projektu wynika, że nawet w postępowaniach o zatwierdzenie układu, funkcję nadzorcy układu będzie mogła pełnić osoba, która złoży oświadczenie, o którym mowa w art. 17 ust. 6 ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego. W oświadczeniu tym doradca restrukturyzacyjny wskazuje nie więcej niż trzy sądy upadłościowe lub (/i) trzy sądy restrukturyzacyjne, w których będzie pełnić funkcje m.in. nadzorcy. Projektowana zmiana eliminuje zasadę swobody wyboru przez dłużnika osoby nadzorcy układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu, ograniczając wybór co do osób z „list sądowych. Nie jest też jasne w jaki sposób doradca będzie związany z „listą sądową” na której uzyskał wpis i w jakim czasie i w jakich okolicznościach będzie się mógł przenosić pomiędzy listami.	Lista sądowa nie dotyczy nadzorcy układu wybranego przez dłużnika. Stosowna zmiana zostanie wprowadzona do projektu. W zakresie trybu zmian na liście – regulacja będzie uzupełniona na poziomie rozporządzenia.
27.	ZBP	Art. 1 pkt 20 i pkt 28 (art. 120 i 164 Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Propozycja zmian:</p> <p>„Art. 120 (...)</p> <p>5. W terminie 14 dni od dnia obwieszczenia, że układ nie został przyjęty dłużnik lub wierzyciel może złożyć do sądu wniosek o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu. Informacja o złożeniu wniosku podlega obwieszczeniu.”</p> <p>„Art. 164 (...)</p> <p>W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń albo wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu, których rozpoznanie wymaga weryfikacji testu zaspokojenia, sąd może zobowiązać, a w przypadku, gdy taki wniosek złoży wierzyciel albo wierzyciele mający co najmniej piątą część sumy wierzytelności przysługujących wierzycielom będącym postępowania, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116, zobowiąże nadzorcę albo zarządcę do przedłożenia weryfikacji testu zaspokojenia, która w części wskazanej przez sąd zostanie dokonana na podstawie opinii sporządzonej przez podmiot wskazany przez sąd, przy czym w tym zakresie sąd może przychylić się do wniosku o wskazanie konkretnego podmiotu</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Informacja będzie dostępna w aktach prowadzonych w systemie teleinformatycznych.</p>

			<p>zawartego w zastrzeżeniach.”</p> <p>Zdaniem ZBP również w przypadku złożenia wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu może zaktualizować się konieczność poddania testu zaspokojenia weryfikacji przez podmiot wskazany przez sąd. Stąd też ZBP proponuje uzupełnienie art. 164 ust. 3a pr. restr. o doprecyzowanie, że kompetencja sądu do wskazania konieczności weryfikacji testu zaspokojenia aktualizuje się również w przypadku złożenia ww. wniosku. Ponadto, zasadne jest związanie sądu w tym zakresie wnioskiem wierzycieli dysponujących kwalifikowaną wierzytelności (20%, o której mowa chociażby w art. 123 ust. 1 pr. restr.).</p> <p>Biorąc pod uwagę kompetencje wierzycieli profesjonalnych (w tym instytucji finansowych) i ich wiedzę na temat kwalifikacji osób zajmujących się profesjonalną wyceną przedsiębiorstw (w tym z uwzględnieniem doświadczenia sektorowego) wydaje się pożądane, aby wierzyciele mogli wskazywać podmioty, które mogłyby podjąć się weryfikacji testu zaspokojenia, a takie wskazanie nie miało w praktyce skutku „dyskwalifikującego” dany podmiot (z uwagi na jego domniemaną stronniczość) i mogło zostać uwzględnione przez sąd.</p> <p>Dla zapewnienia pełnej transparentności (jawności) względem uczestników postępowania, zasadne jest, aby informacja o złożeniu wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu podlegała obwieszczeniu.</p>	
28.	ZBP	art. 1 pkt 22 dot. art. 151 Prawa restrukturyzacyjnego	<p>Propozycja zmian:</p> <p>Art. 151. (...)</p> <p><i>” Układ nie obejmuje wierzytelności ze stosunku pracy za okres ostatnich trzech miesięcy przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego do wysokości trzykrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę określonego w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w trzecim kwartale roku poprzedniego, ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, chyba że wierzyciel wyraził zgodę na objęcie jej</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Takie rozróżnienie byłoby sprzeczne z art. 1 ust. 5 Dyrektywy 2019/1023, który nie przewiduje różnicowania roszczeń pracowników – mogą być one albo w całości wyłączone z układu albo w całości nim objęte.</p>

			<p><i>układem. Zgodę objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania nad układem. Zgoda może zostać wyrażona ustnie do protokołu zgromadzenia wierzycieli. ”</i></p> <p>Należy zwrócić uwagę, iż:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kategoria wierzytelności ze stosunku pracy jest bardzo szeroka i obejmuje szereg tytułów, w tym poza wynagrodzeniem zasadniczym, np. premie, dodatki, odszkodowania; - projektowany przepis nie różnicuje wierzytelności „szeregowych” pracowników od wierzytelności w stosunku do „kadry menadżerskiej”; - w praktyce dochodzi do przypadków, że wykonanie układu jest od samego początku co najmniej istotnie zagrożone znaczącymi wypłatami na rzecz menadżerów i wysoko uposażonych specjalistów (wysokie pensje i odprawy, odroczone premie), dla których wypłata uposażenia w pełnej wysokości niezależnie od postanowień układu może zagrażać płynności spółki i stanowić dodatkowe ryzyko wykonania układu; - w firmach rodzinnych często regułą jest, że wysokopłatne stanowiska menadżerskie specjalistyczne powierzane są członkom rodziny lub osobom powiązanym z właścicielami. <p>W konsekwencji, racjonalne wydaje się być włączenie do układu znaczących kwotowo wierzytelności wobec pojedynczych pracowników/menadżerów przy jednoczesnym zagwarantowaniu wyłączenia kwot uzasadnionych prawidłowo rozumianą ochroną interesów „szeregowych” pracowników. Za zasadne wydaje się przyjęcie zarówno ograniczenia czasowego (np. 3 miesiące przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego), jak i limitu maksymalnej kwoty wyłączonej z układu (np. do wysokości 3-miesięcznego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia).</p>	
29.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjne	art. 1 pkt 22 dot. art. 151 Prawa restruktury	<p>W art. 151 PR postulujemy możliwość objęcia wierzyciela czysto rzeczowego układem za jego bezwarunkową i nieodwołalną zgodą, którą mógłby wyrazić najpóźniej przed głosowaniem nad układem.</p>	<p>Uwaga niezasadna.</p> <p>Przepis poza bezpośrednim zakresem rzeczowy. Wierzyciel rzeczowy nie będący wierzycielem osobistym może</p>

	go Instytutu Allerhanda	zacyjnego		podporządkować się rozstrzygnięciu wierzycieli w postępowaniu układowym także po zawarciu układu.
30.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 22 lit. a) (art. 151 ust 2 Prawa restruktury zacyjnego)	<p>Restrukturyzacja jest konsekwencją zapaści finansowej przedsiębiorstwa spowodowanej przyjętą przez właściciela i kadre zarządzającą strategii działania. Zarówno kadra zarządzająca, właściciel przedsiębiorstwa i osoby z nim powiązane są często pracownikami dłużnika. W tym kontekście bezzasadna jest nieograniczona kwotowo ochrona powyższych osób oraz ich bliskich przed układową restrukturyzacją przysługujących im wierzytelności i przerzucanie całości ciężaru restrukturyzacji długów na wierzycieli niepowiązanych z dłużnikiem.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 151 ust. 2 ustawy:</p> <p><i>Art. 151 ust. 2. Układ nie obejmuje wierzytelności ze stosunku pracy z osobami, o których mowa w art. 128 i 129 Prawa upadłościowego za okres ostatnich trzech miesięcy przed otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego do wysokości trzykrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę określonego w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w trzecim kwartale roku poprzedniego, ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, chyba że wierzyciel wyraził zgodę na objęcie jej układem. Zgodę na objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania.</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Takie rozróżnienie byłby sprzeczne z art. 1 ust. 5 Dyrektywy 2019/1023, który nie przewiduje różnicowania roszczeń pracowników – mogą być one albo w całości wyłączone z układu albo w całości nim objęte.</p>
31.	ZBP	Art. 1 pkt 23 (art. 155 ust 4 Prawa restruktury zacyjnego)	<p>Propozycja zmian:</p> <p>„Art. 155 (...)</p> <p>4. Propozycje układowe nie mogą przewidywać dla żadnego wierzyciela zaspokojenia wyższego niż wartość jego wierzytelności. W razie konwersji wierzytelności na udziały lub akcje w kapitale zakładowym emitenta zaspokojenie wierzytelności określa cena emisyjna akcji lub cena po której udziały są wydawane wierzycielowi”.</p> <p>W odniesieniu do udziałów lub akcji ich cena może zmieniać się w czasie. Udziały lub akcje podmiotu niezrestrukturyzowanego -</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Ochronę wierzycieli w tym zakresie zapewnia istniejący art. 156 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego.</p>

			<p>niewypłacalnego mają wartość bliską zera. Wartość ta jest pochodną szacowanej przez akcjonariuszy szansy na sukces restrukturyzacji (jest wartością opcyjną). W razie sukcesu restrukturyzacji akcje/udziały nabierają bowiem Funkcjonowanie powyższego mechanizmu pokazuje praktyka rynku kapitałowego (restrukturyzacji spółek giełdowych).</p> <p>W tym kontekście, w ocenie ZBP należy precyzyjnie określić w jaki sposób rozumiany i kalkulowany jest poziom zaspokojenia wierzyciela w razie konwersji. Naturalnym rozwiązaniem jest oparcie takiego poziomu zaspokojenia o przyjętą w układzie kwotę ceny emisyjnej akcji/udziałów, a więc kwotę, o którą zredukowana jest w wyniku takiej konwersji wierzytelność. Rozwiązanie to umożliwi uniknięcie wątpliwości i skarżenia układów w szczególności w spółkach publicznych, w sytuacji w której expost - tzn. po przyjęciu układu - w okresie uprawomocniania się układu cena akcji dłużnika na giełdzie wzrośnie ponad kwotę, po której zostały one objęte przez wierzyciela skutkując zarzutami dotyczącymi zgodności układu z art. 155 ust. 4 pr. restr.</p>	
32.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 23 (art. 155 ust 4 Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>W odniesieniu do udziałów lub akcji ich cena może zmieniać się w czasie. Najlepszym tego przykładem są notowania akcji spółek publicznych.</p> <p>Udziały lub akcje podmiotu niezrestrukturyzowanego – niewypłacalnego mają wartość bliską zera. Wartość ta jest pochodną szacowanej przez akcjonariuszy szansy na sukces restrukturyzacji [jest wartością opcyjną]. W razie sukcesu restrukturyzacji akcje/udziały nabierają bowiem wartości. Funkcjonowanie powyższego mechanizmu pokazuje praktyka rynku kapitałowego [restrukturyzacji spółek giełdowych].</p> <p>W tym kontekście należy precyzyjnie określić w jaki sposób rozumiany i kalkulowany jest poziom zaspokojenia wierzyciela w razie konwersji.</p> <p>Naturalnym rozwiązaniem jest oparcie takiego poziomu zaspokojenia o przyjętą w układzie kwotę ceny emisyjnej akcji/udziałów, a więc kwotę o którą zredukowana jest w wyniku</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Ochronę wierzycieli w tym zakresie zapewnia istniejący art. 156 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego.</p>

			<p>takiej konwersji wierzytelność. Rozwiązanie to umożliwi uniknięcie wątpliwości i skarżenia układów w szczególności w spółkach publicznych, w sytuacji w której ex post – tzn. po przyjęciu układu - w okresie uprawomocniania się układu cena akcji dłużnika na giełdzie wzrośnie ponad kwotę, po której zostały one objęte przez wierzyciela skutkując zarzutami dotyczącymi zgodności układu z art. 155 ust. 4.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 155 ust. 4 ustawy:</p> <p><i>Art. 155 ust. 4. Propozycje układowe nie mogą przewidywać dla żadnego wierzyciela zaspokojenia wyższego niż wartość jego wierzytelności. W razie konwersji wierzytelności na udziały lub akcje w kapitale zakładowym emitenta zaspokojenie wierzytelności określa cena emisyjna akcji lub cena po której udziały są wydawane wierzycielowi.</i></p>	
33.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 23 (art. 155 ust 4 Prawa restrukturyzacyjnego) w zw. z art. 1 ust. 17 (art. 86a)	<p>Nowelizacja w obecnym kształcie w zasadzie likwiduje uprzywilejowanie wierzytelności zabezpieczonych rzeczowo na majątku restrukturyzowanego dłużnika (przede wszystkim hipoteki i zastawy rejestrowe) lub kaucją, przewłaszczeniem bądź cesją wierzytelności. Projektowane zmiany przewidują bowiem, że wierzytelność zabezpieczona na mieniu dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, będzie z mocy prawa objęta układem. Zmiana oznacza też bezwarunkowe objęcie układem wierzytelności zabezpieczonych przeniesieniem na właściciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa.</p> <p>Skreśleniu ulega też art. 168 Prawa restrukturyzacyjnego („Układ nie narusza praw wynikających z hipoteki, zastawu, zastawu rejestrowego, zastawu skarbowego lub hipoteki morskiej, jeżeli były ustanowione na mieniu dłużnika, chyba że uprawniony wyraził zgodę na objęcie zabezpieczonej wierzytelności układem. W przypadku wyrażenia zgody na objęcie układem zabezpieczonej wierzytelności, prawa, o których mowa w ust. 1, pozostają w mocy, z tym że zabezpieczają one wierzytelność w wysokości i na warunkach płatności określonych w układzie”).</p> <p>Jak sądzimy, w celu zapewnienia pewnego minimum praw</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Przyjęte odniesienie do postępowania upadłościowego wynika z tego, że wierzytelności zabezpieczone rzeczowo podlegają zaspokojeniu w postępowaniu upadłościowym, przez likwidację przedmiotu zabezpieczenia i realizację oddzielnego planu podziału. Tym samym, w postępowaniu restrukturyzacyjnym zabezpieczenie to powinno być oceniane w perspektywie alternatywnego scenariusza do restrukturyzacji, jakim, co do zasady, jest postępowanie upadłościowe. Należy też podkreślić, że wierzytelności zabezpieczone rzeczowo pozostają uprzywilejowane w postępowaniu restrukturyzacyjnym w nowych regulacjach, gdyż procedura ta uznaje to zabezpieczenie i w tym zakresie chroni wierzyciela przed redukcją jego należności ponad poziom realnej wartości zabezpieczenia. Dzieje się to w ramach postępowania restrukturyzacyjnego, a nie poza nim, co przewidywał dotychczasowy model regulacji restrukturyzacyjnych.</p>

		<p>wierzycieli rzeczowych projekt przewiduje dodanie art. 161a, zgodnie z którym propozycje układowe dla wierzycieli rzeczowych muszą przewidywać stopień zaspokojenia nie mniej korzystny, niż w hipotetycznym postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, chyba że wierzyciel zgodzi się na warunki mniej korzystne. Należy jednak stwierdzić że jest to dalsze obniżenie standardów ochrony wierzycieli rzeczowych, gdyż projekt odstępuje od dotychczasowej zasady pełnego zaspokojenia wierzytelności uprzywilejowanej, aby mogła ona być objęta układem bez zgody wierzyciela.</p> <p>Zrozumiałe jest, że wdrożenie Dyrektywy 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132, wymagało objęcia układem wierzytelności zabezpieczonych rzeczowo, ale możliwe było przyjęcie aby w zamian wierzytelności te były spłacane w całości albo w stopniu nie niższym niż w postępowaniu egzekucyjnym, w którym ustawodawca przewiduje minimalne sumy wywołania bez których likwidacja przedmiotu zabezpieczenia jest niemożliwa, a ponadto suma uzyskana z likwidacji nie jest w pierwszej kolejności pomniejszana o 10% ryczałt na koszty postępowania. Obawiamy się braku gwarancji, co do minimalnego poziomu ceny, po której można zbyć ruchomości i nieruchomości w postępowaniu upadłościowym. Takie gwarancje są natomiast w postępowaniu egzekucyjnym, które przewidują ograniczenia co do ceny wywoławczej.</p> <p>możliwe było przyjęcie aby w zamian wierzytelności te były spłacane w całości albo w stopniu nie niższym niż w postępowaniu egzekucyjnym, w którym ustawodawca przewiduje minimalne sumy wywołania bez których likwidacja przedmiotu zabezpieczenia jest niemożliwa, a ponadto suma uzyskana z likwidacji nie jest w pierwszej kolejności pomniejszana o 10% ryczałt na koszty postępowania. Obawiamy</p>	
--	--	---	--

			<p>się braku gwarancji, co do minimalnego poziomu ceny, po której można zbyć ruchomości i nieruchomości w postępowaniu upadłościowym. Takie gwarancje są natomiast w postępowaniu egzekucyjnym, które przewidują ograniczenia co do ceny wywoławczej.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanych przepisów:</p> <p>-Art. 86a. <i>Suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym wobec dłużnika, a w przypadku zabezpieczeń, o których mowa w art. 151 ust. 3 w stopniu nie niższym od tego, jakiego można się spodziewać w przypadku dochodzenia wierzytelności wraz z należnościami ubocznymi z przedmiotu zabezpieczenia.</i></p> <p>-Art. 161a. 1. <i>Propozycje układowe dla wierzycieli wymienionych w art. 161 ust. 1a pkt 4 przewidują stopień zaspokojenia nie mniej korzystny, niż w postępowaniu upadłościowym egzekucyjnym prowadzonym wobec dłużnika przez wszystkich wierzycieli z całego majątku dłużnika, a w przypadku zabezpieczeń, o których mowa w art. 151 ust. 3 w stopniu nie niższym od tego, jakiego można się spodziewać w przypadku dochodzenia wierzytelności wraz z należnościami ubocznymi z przedmiotu zabezpieczenia, chyba że wierzyciel zgodzi się na warunki mniej korzystne.</i></p> <p>Proponuje się również skreślenie ust. 4.</p>	
34.	ZBP	art. 1 pkt 24 (art. 159 Prawa restruktury zacyjnego)	<p>Propozycja zmian:</p> <p>„Art. 159. (...) 4. <i>Do propozycji układowych, o których mowa w ust. 3, dołącza się zgodę osoby, której przysługują wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym i hipoteką morską, a także inne prawa i roszczenia osobiste ciążące na nieruchomości, użytkowaniu wieczystym, spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu lub statku morskim wpisanym do rejestru okrętowego, o ile znajdują chociażby częściowe pokrycie w wartości likwidowanego</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Uwaga o charakterze polemicznym, projektowany przepis w sposób precyzyjny opisuje procedurę układu likwidacyjnego.</p>

		<p><i>składnika majątku dłużnika, na likwidację przedmiotu zabezpieczenia na podstawie ust. 3 i na propozycje układowe. Zgodę na propozycje układowe wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania nad układem. Zgoda może zostać wyrażona ustnie do protokołu zgromadzenia wierzycieli. ”</i></p> <p>Konieczne jest doprecyzowanie, że zgoda jest udzielana na konkretne propozycje układowe, a nie jest zgodą blankietową, która jest wiążąca w przypadku przyjęcia układu likwidacyjnego o dowolnych (w tym mniej korzystnych niż będące podstawą dla udzielenia zgody) warunkach. Ponadto, w ocenie ZBP niniejszy przepis budzi wątpliwości interpretacyjne poprzez brak wskazania metodologii wyliczenia zaspokojenia wierzycieli, a tym samym – niemożność zweryfikowania, czy do propozycji układowych zostały dołączone wszystkie zgody wierzycieli. Nieruchomości mogą być objęte również wieloletnimi umowami użytkowania, których wartość powinna znaleźć się w cenie nabycia.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>„Art. 159. (...)</p> <p><i>5. Likwidację, o której mowa w ust. 3, przeprowadza nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy, posiadający licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Nadzorca wykonania układu ustala i wykonuje zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego odrębny plan podziału uzyskanych z likwidacji rzeczy, wierzytelności i praw obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską oraz innych praw, w tym praw i roszczeń osobistych, które ciążyły na likwidowanym składniku majątku dłużnika i które w wyniku likwidacji wygasły. Do postępowania w sprawie ustalenia i wykonania oddzielnego planu podziału stosuje się odpowiednio przepisy Działu III Tytułu VIII części pierwszej Prawa upadłościowego. Czynności sędziego-komisarza wykonuje sąd. Zarzuty rozpoznaje inny skład sądu. ”</i></p>	
--	--	---	--

			W celu zapewnienia analogicznego poziomu ochrony jak w przypadku ustalenia i wykonania oddzielnego planu podziału w postępowaniu upadłościowym nie powinno budzić wątpliwości, że wierzyciele są uprawnieni do zaskarżania planu podziału i wnoszenia zarzutów. W takim przypadku, w celu zapewnienia spójności z normami Prawa upadłościowego, konieczne jest wprowadzenie „instancji równoległej”. Na wypadek zgłoszenia propozycji układowych obejmujących układ likwidacyjny, zaspokojenia powinien również zawierać określenie stosunku wartości poszczególnych składników obciążonych ograniczonymi prawami rzeczowymi do wartości przedsiębiorstwa (analogicznie jak w przypadku opisu i oszacowania w postępowaniu upadłościowym - art. 119 ust. 4 pr. upadł.). J W przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa na podstawie układu likwidacyjnego da to jasne i weryfikowalne podstawy do wskazania, jaka kwota powinna zostać przeznaczona do podziału pomiędzy wierzycieli zabezpieczonych.	
35.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjne go Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 25	Art. 161 PR (w ramach art. 1 pkt 25 ustawy nowelizującej) – pożądane byłoby zsynchronizowanie kategorii wspólników lub akcjonariuszy z przepisami dot. kategorii zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym, tj. z przepisem art. 342 ust. 5 PU.	Uwaga nieuwzględniona. Konieczność uwzględnienia w przygotowywanych propozycjach układowych regulacji prawa upadłościowego wynika z całości regulacji prawa restrukturyzacyjnego.
36.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjne go Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 26	Przepis art. 161a ust. 3 PR wydaje się niepotrzebny, gdyż pełna regulacja tej materii znajduje się w art. 159 PR.	Uwaga nieuwzględniona. Proponowany art. 161a ust. 3 mówi wyraźnie o konieczności uzyskania zgody wierzyciela zabezpieczonego rzeczowo, jest to zatem przepis szczególny w stosunku do art. 159 PR.
37.	ZBP	Art. 1 pkt 26 (art. 161a Prawa	Propozycja zmian: „Art. 161a. (...)” 3. W przypadku utrzymania zabezpieczenia i zawarcia w propozycjach układowych przesunięcia w czasie płatności z tytułu wierzytelności o której mowa w ust. 1, w zakresie	Uwaga częściowo uwzględniona. Przepis został usunięty z projektu.

		restrukturyzacyjne go)	<p>odpowiadającym wartości przedmiotu zabezpieczenia, oprocentowanie wierzytelności okres jej spłaty nie może w istotny sposób odbiegać od postanowień zawartych chyba że wierzyciel wyrazi na to zgodę.</p> <p>Przepis art. 161 a ust. 3 pr. restr. ma na celu zabezpieczenie interesów wierzycieli zabezpieczonych zapewniając im prawo do naliczania odsetek w okresie po upływie terminu zapadalności udzielonego przez nich zabezpieczonego finansowania. Niestety, przyjęta formuła zamiast poprawić sytuację wierzycieli zabezpieczonych istotnie ją pogarsza. Zaproponowany mechanizm przyjmuje bowiem, iż w sytuacji odroczenia terminu spłaty zabezpieczonej wierzytelności poza pierwotny horyzont finansowania, suma płatności kapitału i odsetek nie może przekroczyć wartości przedmiotu zabezpieczenia. Oznacza to, iż im większa jest zakładana kwota odsetek, które będą w przyszłości naliczone w przedłużonym okresie finansowania, tym większa część kapitału wierzytelności będzie uznana za niezabezpieczoną. Wierzyciel innymi słowy dostanie tyle samo ile by dostał, gdyby tego przepisu nie było, tyle że więcej otrzyma tytułem odsetek, a mniej tytułem zwrotu kapitału. W hipotetycznej sytuacji wieloletniego odroczenia spłaty zabezpieczonej wierzytelności mechanizm ten spowoduje, iż poziom pokrycia zabezpieczeniem kapitału pożyczki będzie minimalny. Powyższe rozwiązanie doprowadzić może do pozbawiania wierzycieli zabezpieczenia, przeistaczając ich wierzytelności, których kapitał jest pokryty zabezpieczeniem, w wierzytelności, których kapitał traci takie pokrycie. Z powyższego względu rozwiązanie to jest niewłaściwe. Przyjmując, iż wartość wierzytelności zabezpieczonej na majątku dłużnika nie powinna co do zasady w wyniku naliczania odsetek istotnie odrywać się od wartości przedmiotu zabezpieczenia, dłużnik powinien odsetki płacić na bieżąco, a nie odraczać.</p>	
38.	ZBP	Art. 1 pkt 30 (art. 165a	<p>Propozycją zmian:</p> <p>„Art. 165a. W przypadkach, o których mowa w art. 165, sąd może dokonać stosownych zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Ocena, czy określone postanowienie układu ma „nieistotny” charakter i przez to może być zmienione, będzie należała</p>

		Prawa restrukturyzacyjnego)	<p><i>naruszają istotnych postanowień układu, a w szczególności nie zmieniają stopnia, ani terminów zaspokojenia wierzycieli i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.</i>”</p> <p>Sąd zmieniając układ przyjęty przez wierzycieli zgodnie z dotychczasową propozycją przepisu nie powinien naruszać istotnych postanowień układu. W ocenie ZBP zasadne jest doprecyzowanie, że postanowienia układu determinujące poziom i terminy spłaty wierzycieli są istotnymi postanowieniami układu w rozumieniu art. 165a pr. restr.</p>	<p>każdorazowo do sądu i podlegała kontroli instancyjnej w ramach rozpoznawania zażalenia na postanowienie o zatwierdzeniu układu.</p>
39.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 30 (art. 165a Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Sąd zmieniając układ przyjęty przez wierzycieli zgodnie z dotychczasową propozycją przepisu nie powinien naruszać istotnych postanowień układu. W naszej ocenie zasadne jest doprecyzowanie, że postanowienia układu determinujące poziom i terminy spłaty wierzycieli są istotnymi postanowieniami układu w rozumieniu art. 165a pr. restr.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art.165a ustawy: <i>Art. 165a. W przypadkach, o których mowa w art. 165, sąd może dokonać stosownych zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie naruszają istotnych postanowień układu, a w szczególności nie zmieniają stopnia, ani terminów zaspokojenia wierzycieli i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Ocena, czy określone postanowienie układu ma „nieistotny” charakter i przez to może być zmienione, będzie należała każdorazowo do sądu i podlegała kontroli instancyjnej w ramach rozpoznawania zażalenia na postanowienie o zatwierdzeniu układu.</p>
40.	ZBP	Art. 1 pkt 30 (art. 165b ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Propozycją zmian: <i>„Art. 165b. W przypadku stwierdzenia nieprzyjęcia układu na podstawie art. 119 ust. 1 i 2, na wniosek dłużnika, wierzyciela lub za jego zgodą dłużnika, a w przypadku dłużników będących dużymi przedsiębiorstwami bez zgody dłużnika, sąd zatwierdza układ jeżeli:(...) ”</i></p> <p>Z uwagi na przyznanie wierzycielom kompetencji do, po pierwsze, złożenia propozycji układowych (art. 155 ust. 2 pr. restr.), a tym samym dopuszczenie przez ustawodawcę narzucenia dłużnikowi układu o niezaaprobowanej przez niego treści, oraz, w drugie, wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu (projektowany art. 120 ust. 5 pr. restr.),</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Projektowany przepis jest związany z wprowadzanym mechanizmem cramdown, czyli przyznaniem sądowi uprawnienia do stwierdzenia przyjęcia układu pomimo sprzeciwu grupy wierzycieli. W sytuacji nieprzyjęcia układu na zgromadzeniu wierzycieli to dłużnik jest podmiotem mającym interes w złożeniu wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu przez sąd.</p> <p>Ponadto w ocenie projektodawcy propozycja zmiany art. 165 b ust. 1 pkt 3 nie mogła zostać przyjęta, gdyż zmienia ona zasadę na jakiej oparto mechanizm przyjmowania układu w przypadku sprzeciwu grupy wierzycieli. W projekcie przyjęto zasadę relatywnego</p>

		<p>zasadnym jest przyznanie wierzycielom również kompetencji do złożenia skutecznego wniosku o stwierdzenie przyjęcia układu wbrew woli dłużnika będącego dużym przedsiębiorstwem. Zgodnie z art. 11 ust. 1 Dyrektywy, na zasadzie odstępstwa, państwa członkowskie mogą bowiem ograniczyć wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, w których dłużnikami są MŚP.</p> <p>Propozycją zmian: <i>„Art. 165b. 1. (...)</i> <i>1) większość grup wierzycieli głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust. 1a pkt 3 lub wierzycieli o wyższym stopniu uprzywilejowania od wierzycieli, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 2 Prawa upadłościowego, a w przypadku niespełnienia tego warunku, za przyjęciem układu głosowała grupa lub grupy wierzycieli stanowiące co najmniej połowę grup należących do tych kategorii wierzycieli, które w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego otrzymałyby jakiekolwiek zaspokojenie, zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika; (...)”</i></p> <p>Powyższa zmiana ma charakter redakcyjny - wprowadza odwołanie do projektowanego art. 161 ust. 1a pr. restr. dotyczącego przypadków, w których podział na grupy obejmujące wierzycieli należące do różnych kategorii interesów ma charakter obligatoryjny.</p> <p>Propozycją zmian: <i>„Art. 165b. 1. (...)</i> <i>(...)</i> <i>3) dotychczasowi wspólnicy, udziałowcy lub akcjonariusze nie otrzymają w wyniku przyjęcia układu wartości przekraczającej wartość wniesionych przez siebie środków, w ramach realizacji planu restrukturyzacyjnego wierzycieli, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 4 i ust. 6 Prawa upadłościowego zostaną zaspokojone w jakimkolwiek stopniu jedynie w przypadku, gdy</i></p>	<p>pierwszeństwa, która jest wymieniona w dyrektywie jako pierwsza z propozycji dla ustawodawcy krajowego (por. art. 11 ust. 1 lit. c i art. 11 ust. 2) Należy podkreślić, że przyjęcie zasady relatywnego pierwszeństwa nastąpiło w wyniku szerszej dyskusji w ramach zespołu MS ds. zmian w prawie restrukturyzacyjnym w ramach której przeważało stanowisko o wprowadzeniu regulacji pozwalającej na większą swobodę w ustalaniu możliwości zastosowania instytucji zawarcia układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli. Warto odnotować, że projekt zawiera jednocześnie regulacje chroniące wierzycieli przed nadużyciami tej instytucji, niewymagane przez dyrektywę – wprowadzono wymóg uzyskania poparcia połowy grup wierzycieli, a nie jednej (art. 165b ust. 1 pkt 1) oraz wprowadzono dodatkowe zabezpieczenia dla wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo (art. 161a). Ponadto, ochronę wierzycieli przewiduje także proponowany art. 165 ust 1 pkt 3, którego treść wnioskodawca także chce zmodyfikować. Regulacja z art. 165 ust. 1 pkt 3 zmierza w tę samą stronę, co propozycje wnioskodawcy, to jest uniemożliwienie wzbogacenia dłużnika korporacyjnego względem wierzycieli objętych układem. Nie ulega wątpliwości, że zastosowanie tej normy wymaga oceny ex ante (przed zatwierdzeniem układu). W ocenie projektodawcy, propozycje ZBP są zbyt kazuistyczne i usztywniające procedurę zatwierdzania układu, gdyż przesuwają stosowanie tej normy na okres po zatwierdzeniu układu. Ponadto propozycja z ust. 2 mogłaby prowadzić do sytuacji, w której, mimo wykonywania zawartego układu, konieczne byłoby jego uchylenie. W takiej sytuacji lepszym rozwiązaniem pozostaje możliwość wystąpienia o jego zmianę.</p>
--	--	---	--

			<p>układ przewiduje pełne zaspokojeniu pozostałych wierzytelności i po ich zaspokojeniu;</p> <p>4) wspólnicy, udziałowcy lub akcjonariusze nie otrzymają w trakcie wykonywania układu oraz realizacji planu restrukturyzacji żadnych płatności z tytułu wniesionych wkładów, udziałów i akcji, w tym niewypłaconych dywidend, przy czym otrzymanie płatności za okresy i zdarzenia poprzedzające otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego albo dzień układowy może nastąpić jedynie pod warunkiem wykonania układu przewidującego pełne zaspokojenie wierzytelności.</p> <p>2. W przypadku stwierdzenia zatwierdzenia układu na podstawie ust 1, otrzymanie przez wspólników, udziałowców lub akcjonariuszy w trakcie wykonywania układu realizacji planu restrukturyzacji jakiegokolwiek płatności z tytułu wniesionych wkładów, udziałów i akcji, w tym dywidend, będzie równoznaczne z niewykonaniem postanowień układu i będzie stanowić podstawę uchylecia układu zgodnie z art 176 ust. 1. Warunek wskazany w ust. 1 pkt 3 nie ma zastosowania w przypadku, gdy:</p> <p>1) układ przewiduje pełne zaspokojenie wierzycieli lub</p> <p>2) wartość środków wniesionych przez wspólników, udziałowców lub akcjonariuszy jest większa od wartości zmniejszenia wysokości wierzytelności przewidzianej w układzie dla wierzycieli głosujących przeciwko układowi, lub</p> <p>3) wspólnikami dłużnika są wyłącznie osoby fizyczne.-(...)"</p> <p>ZBP proponuje wprowadzenie w pkt 3 ust. 1 projektowanego art. 165b pr. restr. zasady bezwzględnej pierwszeństwa {absolute priority rule} wyrażonej w art. 11 ust. 2 Dyrektywy w odniesieniu do wierzytelności objętych ostatnią kategorią zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym (art. 342 ust. 1 pkt 4 pr. upadł.). Rozwiązanie to jest spójne z aksjologicznymi założeniami leżącymi u podstaw ww. norm postępowania upadłościowego, zgodnie z którymi finansowanie udzielone przez wspólników albo akcjonariuszy (jako alternatywa dla dokapitalizowania w formie wnoszenia wkładów – equity) powinno być całkowicie</p>	
--	--	--	---	--

			<p>podporządkowane zaspokojeniu w całości innych wierzycieli. Zastosowanie zasady względnego pierwszeństwa (relative priority rule) wyrażonej w art. 11 ust. 1 lit c) Dyrektywy do tej kategorii wierzytelności byłoby trudne do pogodzenia z zasadami słuszności. Zapewnienie spłaty wierzycielom będącym współnikami albo akcjonariuszami na podstawie układu „równolegle” z innymi wierzytelnościami mogłoby prowadzić do uszczuplenia zaspokojenia innych wierzytelności, a tym samym „konkurowałoby” z zaspokojeniem tych wierzytelności - dostępne w danym okresie środki na wykonanie układu byłyby bowiem dzielone pomiędzy wszystkie kategorie wierzytelności. Ponadto, przyjęcie układu w takim przypadku prowadziłoby co do zasady do osiągnięcia przez współników albo akcjonariuszy dwójakiego rodzaju korzyści względem scenariusza upadłościowego. Po pierwsze, uzyskaliby spłatę wierzytelności równolegle z co najmniej częściową spłatą innych wierzytelności (podczas gdy w postępowaniu upadłościowym uzyskaliby jakąkolwiek spłatę wyłącznie po spłacie w całości wierzytelności z wcześniejszych kategorii z art. 342 ust. 1 pkt 1 -3 pr. upadł.). Po drugie, mogliby zachować udziały albo akcje w „oddłużonym” na podstawie układu dłużnika (podczas gdy postępowanie upadłościowe prowadziłoby do unicestwienia w sensie prawnym udziałów i akcji na skutek wykreślenia dłużnika będącego spółką kapitałową z rejestru przedsiębiorców KRS).</p> <p>Jedynie na marginesie można jedynie dodać, że uwagi zawarte punkcie 56 preambuły nie dotyczą sytuacji, w której współnicy albo akcjonariusze dysponują wierzytelnościami, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 4 pr. upadł. — udziałowcy, o których mowa w punkcie 56, nie są wierzycielami (art. 2 ust. 1 pkt 3 Dyrektywy).</p> <p>Ponadto, ZBP proponuje nadanie pkt 3 ust. 1 projektowanego art. 165b pr. restr. nowego brzmienia oraz „przesunięcie” go do pkt 4. Transpozycja art. 11 ust. 1 lit d) Dyrektywy w odniesieniu do udziałowców (a więc współników albo akcjonariuszy, którzy w tym kontekście nie są wierzycielami) wymaga jednoznacznego dookreślenia statusu roszczeń czy też płatności na ich rzecz</p>	
--	--	--	--	--

			<p>wynikających z udziału w spółkach, w szczególności dywidend. Dotychczas nie było jasności w tym zakresie - istniały poglądy doktryny, zgodnie z którymi tego typu „płatności” nie mogły być w ogóle zaspakajane w przypadku przyjęcia układu, zdarzały się jednak przypadki „objęcia roszczeń z tego tytułu układem i utworzenia osobnej grupy dla wspólników albo akcjonariuszy.</p> <p>W ocenie ZBP art. 11 ust. 1 lit d) Dyrektywy i postulat, aby żadna z grup zainteresowanych uczestników nie mogła „na podstawie planu restrukturyzacji otrzymać lub zachować więcej niż pełna kwota swoich roszczeń lub udziałów” czyni koniecznym wyłączenie możliwości otrzymania jakichkolwiek płatności wynikających z udziału w spółkach przez czas wykonania układu i to zarówno w odniesieniu do płatności i roszczeń, które powstały przed datą otwarcia postępowania (w tym przypadku zasadne jest przejęcie pełnego podporządkowania spłacie wierzytelności układowych), jak i tych, które mogłyby się zmaterializować w okresie wykonywania układu. Wypłata z tego tytułu stanowiłaby bowiem coś „więcej” niż zachowana „pełna kwota (...) udziałów”.</p> <p>Dopuszczenie możliwości jakiegokolwiek zaspokojenia np. dywidend byłoby rażąco niesprawiedliwe. Zapłata ich nie wynika z uzyskania przez dłużnika jakiegokolwiek świadczenia w sensie cywilnoprawnym - jest konsekwencją wniesienia, często wiele lat wcześniej, wkładów. Dodatkowo dochodzą tu do głosu jeszcze donośniej te same względy, które uzasadniają pełne podporządkowanie wierzytelności objętych art. 342 ust. 1 pkt 4 pr. upadł. W okresie wykonywania układu wspólnicy albo akcjonariusze nie powinni czerpać korzyści z „oddłużenia” będące skutkiem układu.</p> <p>Powyższe ograniczenia powinny dotyczyć wszystkich kategorii wspólników i akcjonariuszy, niezależnie od ich formy prawnej, w tym nie ma podstaw dla uprzywilejowywania osób fizycznych (które często mogą dysponować większym majątkiem niż spółki prawa handlowego).</p> <p>Z uwagi na potencjalną „odwołalność” oświadczeń zapewniających realizację przesłanki z pkt 4 ust. 1</p>	
--	--	--	---	--

			projektowanego art. 165b pr. restr. konieczne jest wprowadzenie sankcji w postaci możliwości uchylenia układu na zasadzie art. 176 ust. 1 pr. restr. W takim przypadku konieczne może być dodanie projektowanego art. 165b ust. 2 pr. restr. do katalogu podstaw uchylenia układu, do których odwołuje się art. 176 ust. 2 pr. restr.	
41.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 30 (art. 165b ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Z uwagi na przyznanie wierzycielom kompetencji do złożenia propozycji układowych (art. 155 ust. 2 pr. restr.), a tym samym dopuszczenie przez ustawodawcę narzucenia dłużnikowi układu o niezaaprobowanej przez niego treści, zasadnym jest przyznanie wierzycielom również kompetencji do złożenia skutecznego wniosku o stwierdzenie przyjęcia układu wbrew woli dłużnika będącego dużym przedsiębiorstwem. Zgodnie z art. 11 ust. 1 Dyrektywy, na zasadzie odstępstwa, państwa członkowskie mogą bowiem ograniczyć wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, w których dłużnikami są MŚP.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 165b ust. 1 ustawy:</p> <p><i>Art. 165b ust. 1. W przypadku stwierdzenia nieprzyjęcia układu na podstawie art. 119 ust. 1 i 2, na wniosek dłużnika, <u>wierzyciela lub za jego zgodą dłużnika, a w przypadku dłużników będących dużymi przedsiębiorstwami bez zgody dłużnika, sąd może stwierdzić przyjęcie układu jeżeli:(...)</u></i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Projektowany przepis jest związany z wprowadzanym mechanizmem cramdown, czyli przyznaniem sądowi uprawnienia do stwierdzenia przyjęcia układu pomimo sprzeciwu grupy wierzycieli. W sytuacji nieprzyjęcia układu na zgromadzeniu wierzycieli to dłużnik jest podmiotem mającym interes w złożeniu wniosku o stwierdzenie przyjęcia i zatwierdzenie układu przez sąd.</p>
42.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 30	<p>W art. 165b ust. 1 pkt 1, znajduje się odesłanie do art. 161 ust. 1a pkt 3, podczas gdy zgodnie z artykułem 11 ust. 1 pkt b) lit. (i) Dyrektywy Drugiej Szansy, odesłanie powinno być, w ocenie Sekcji INSO, raczej do wierzycieli zabezpieczonych (ujętych w art. 161 ust. 1a pkt 4 projektu);</p>	Uwaga uwzględniona, wprowadzono korektę.
43.	ZBP	art. 1 pkt 31 i 32 (art. 168 i art. 168a Prawa	<p>ZBP proponuje, aby projektowana obecnie treść nowego art. 168a pr. restr. została wprowadzona do dotychczasowego art. 168 pr. restr. Jeżeli ustawodawca nie dokona proponowanej zmiany porządkowej, po art. 167 pr. restr. nastąpi art. 168a (brak będzie art. 168).</p>	Uwaga o charakterze legislacyjnym – nieuwzględniona.

		restruktury zacyjnego)		
44.	ZBP	art. 1 pkt 33 (art. 170 Prawa restruktury zacyjnego)	<p>Propozycja zmian:</p> <p><i>„Art. 170 (...)</i> <i>1a. Sumy uzyskane w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających, które uległy umorzeniu z mocy prawa, a jeszcze niewydane, wydaje się jednorazowo, bezzwłocznie po uprawomocnieniu się postanowienia o zatwierdzeniu układu wierzycielom, którzy prowadzili egzekucję lub wierzycielom, którzy uzyskali zabezpieczenie wierzytelności umieszczonych w spisie wierzytelności, w łącznej wysokości określonej w treści układu, chyba że układ przewiduje zaspokojenie wierzyciela w sposób niepieniężny. ”</i></p> <p>Celem uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych co do brzmienia art. 170 ust. 1a pr. restr., w ocenie ZBP zasadnym jest wprowadzenie zapisów regulujących częstotliwość i moment wydania wierzycielom sum uzyskanych w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających. Powyższe zgodne jest z intencją ustawodawcy, który w uzasadnieniu do projektu ustawy w zakresie art. 1 pkt 24 wskazał: „Pewnym uprzywilejowaniem tego wierzyciela będzie fakt, że otrzyma zaspokojenie jednorazowo, niezależnie od tego czy układ przewiduje zaspokojenie ratalne czy też nie”.</p> <p>Ponadto zwraca się uwagę, że brak jednoznacznych i szczegółowych zapisów regulujących przekazanie przez komornika na rzecz wierzyciela sum uzyskanych w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających.</p> <p>Zgodnie z proponowanym w projekcie ustawy brzmieniem art. 170 ust. 1c zd. 2 pr. restr., „[d]o wydania wierzycielom i dłużnikowi sum uzyskanych w postępowaniach egzekucyjnych i zabezpieczających stosuje się odpowiednio przepisy o podziale sumy uzyskanej z egzekucji”.</p> <p>W ocenie ZBP celem zapewnienia sprawności i szybkości przebiegu postępowań restrukturyzacyjnych ustawodawca powinien szczegółowo uregulować następujące kwestie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - pozyskanie przez komornika danych wierzycieli, na rzecz 	<p>Uwagi nieuwzględnione.</p> <p>W razie niewykonywania układu przez dłużnika wierzyciel będzie mógł złożyć wniosek o uchylenie układu a następnie dochodzić swych roszczeń w pierwotnej wysokości.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Odnosnie propozycji sprecyzowania, że sumy wydaje się jednorazowo, bezzwłocznie po uprawomocnieniu się postanowienia o zatwierdzeniu układu, to wynika to jednoznacznie z art. 170 ust. 1a.</p> <p>W zakresie art. 170 ust. 1c Pr. Rest. W ocenie Ministra Sprawiedliwości uwaga ta ma charakter polemiczny – zasady wydawania wierzycielom tych sum zostały opisane w projektowanym przepisie.</p>

			<p>których komornik ma dokonać wypłat;</p> <ul style="list-style-type: none"> - od jakiego organu komornik powinien uzyskać taką informację i w jakim trybie; - w którym momencie komornik powinien się o nią zwrócić (w przypadku postępowań zabezpieczających mowa jest o wierzytelnościach umieszczonych w spisie wierzytelności, powinno być również odwołanie do prawomocności spisu wierzytelności); - w którym momencie powinna nastąpić wypłata środków przez komornika w przypadku zaskarżenia planu podziału przez wierzycieli; - czy w związku z odwołaniem się do przepisów o podziale sumy uzyskanej w egzekucji, zarzuty do planu podziału będzie rozpoznawał sąd cywilny (spowoduje to przewlekłość postępowania restrukturyzacyjnego); - kogo powinien powiadomić komornik o dokonanej wypłacie (kwota uzyskana w tym trybie może stanowić część wierzytelności do spłaty w ramach zatwierdzonego układu lub zaspokoić wierzytelność w całości). <p>Ponadto proponuje się dodanie do art. 170 pr. restr. nowego ust. 4 o następującym brzmieniu:</p> <p><i>„Art. 170. (...)</i> <i>4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do postępowania o zatwierdzenie układu. ”</i></p> <p><i>„Tytuły wykonawcze lub egzekucyjne, obejmujące wierzytelności objęte układem, tracą wykonalność z mocy prawa” (art. 170 ust. 3 pr. restr. w obowiązującym obecnie brzmieniu). Jest to ściśle związane z regulacją art. 102 ust. 2 pr. restr., zgodnie z którym wyciąg z zatwierdzonego spisu wierzytelności może w określonych warunkach stanowić tytuł egzekucyjny (przy czym zaznaczyć należy, że postępowanie o zatwierdzenie układu nie przewiduje zatwierdzenia spisu wierzytelności), a więc prawomocne zatwierdzenie układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu nie spowoduje powstania tytułu egzekucyjnego. Pozostawienie takiego zapisu, bez rozróżnienia jakiego rodzaju postępowania dotyczy art. 170 ust. 2 pr. restr.,</i></p>	
--	--	--	--	--

			skutkuje w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu istotnym naruszeniem zasad obrotu gospodarczego, powodując utratę przez wierzyciela posiadanego tytułu wykonawczego, przy braku możliwości jego pozyskania w trybie art. 102 ust. 2 pr. restr., a w przypadku prawomocnego umorzenia postępowania restrukturyzacyjnego - brak jest możliwości pozyskania tytułu wykonawczego w trybie art. 102 ust. 1 pr. restr.	
45.	ZBP	art. 1 pkt 36 (art. 189b i 189d)	<p>Propozycja zmian - dodanie do art. 189b pr. restr. nowego ust. 5 o następującym brzmieniu:</p> <p>„Art. 189b. (...) <i>5. W przypadku wniosku dłużnika, o którym mowa w ust. 1, wraz z obwieszczeniem zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku restrukturyzacyjnego złożonego przez dłużnika, obwieszcza się o skutkach, o których mowa w art 189a ust 1 i 2.</i>”</p> <p>W ocenie ZBP, dla bezpieczeństwa i pewności obrotu gospodarczego oraz działań podejmowanych przez komorników, zasadnym jest dodanie ust. 5. Intencją ustawodawcy było „(...) umożliwienie objęcia ochroną przed egzekucją dłużnika od pierwszego momentu, w którym informacja o złożeniu przez dłużnika wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego zostanie publicznie obwieszczona. Ten moment niesie bowiem za sobą poważne ryzyko podjęcia lub zintensyfikowania przez wierzycieli czynności egzekucyjnych (...)”. Dodanie ust. 5 precyzuje skutki oczekiwane przez ustawodawcę.</p> <p>Ponadto wskazać należy, że brak jednoznacznego przepisu stwierdzającego wyłączenie możliwości wnioskowania w postępowaniu sanacyjnym o wydłużenie okresu zastosowania zawieszenia postępowania egzekucyjnego powyżej 12 miesięcy.</p> <p>Propozycją zmian:</p> <p>„Art. 189d. (...) <i>4. Przepisu ust 1 i ust. 3 nie stosuje się do postępowania sanacyjnego</i>”</p> <p>Z uwagi na brak jednoznacznego przepisu stwierdzającego wyłączenie możliwości wnioskowania w postępowaniu sanacyjnym o wydłużenie okresu zastosowania zawieszenia postępowania egzekucyjnego powyżej 12 miesięcy, w ocenie ZBP</p>	<p>Uwagi nieuwzględnione</p> <p>W zakresie 189b – uwaga o charakterze polemicznym – projektowany przepis w żaden sposób nie wydłuża okresu zawieszenia czynności egzekucyjnych a jedynie przesuwa go w czasie.</p> <p>W zakresie 189d – w postępowaniu sanacyjnym możliwość złożenia wniosku o wydłużenie okresu stosowania zawieszenia nie jest wyłączone, co wynika bezpośrednio z projektowanego art. 189d ust. 4 ustawy.</p>

			celem uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych dot. art. 189d ust. 4 pr. restr. w związku z art. 189c pr. restr. koniecznym jest zmiana treści proponowanego obecnie art. 189d ust. 4.	
46.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda	art. 1 pkt 25	Rozpoznanie podziału na grupy wierzycieli w postępowaniu o zatwierdzenie układu powinno być dokonywane w ramach postanowienia o zatwierdzeniu układu. Co za tym idzie, proponowany przepis art. 161 ust. 4-6 PR powinien być wyłączony w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu, w przeciwnym razie grozi paraliż postępowania o zatwierdzenie układu, które nie posiada buforów czasowych na tego typu operacje.	Uwaga nieuwzględniona Problem z relacją rozpoznania wniosku o zatwierdzenie podziału na grupy z głównym tokiem postępowania należy pozostawić organom sądowym. Złożenie wniosku w tym trybie na późnym etapie postępowania może dotyczyć każdego postępowania restrukturyzacyjnego. Należy założyć, że sąd będzie decydował czy wnioski w danej sprawie jest możliwy do rozpoznania, mając na uwadze konieczność równoległego rozpoznania wniosku o zatwierdzenie układu. Nie powinno ulegać wątpliwości, że złożenie wniosku w trybie art. 161 ust. 4 – 6 nie powinno wstrzymywać czynności w postępowaniu o zatwierdzenie układu.
47.	ZBP	Art. 1 pkt 43 (art. 211 b Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Propozycja zmian:</p> <p><i>„Art. 211b. 1. W terminie co najmniej 60 30 dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca układu sporządza:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) spis wierzytelności;</i> <i>2) spis wierzytelności spornych;</i> <i>3) plan restrukturyzacyjny;</i> <i>4) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1;</i> <i>5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;</i> <i>6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art. 140 ust. 1.</i> <p><i>Dokumenty wymienione w pkt 1) - 6) nadzorca zamieszcza w systemie teleinformatycznym. Informację o zamieszczeniu wszystkich dokumentów wymienionych w pkt 1)-6) obwieszcza</i></p> 	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.

		<p>się wraz z pouczeniem o treści ust. 2.</p> <p>2. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których</p> <p>ust. 1, w terminie 2-tygodni 21 dni od ich sporządzenia obwieszczenia informacji o ich sporządzeniu. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i poprawić dokumenty, co do których złożono zastrzeżenia lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli, przy czym nadzorca obwieszcza informację o wpływie zastrzeżeń oraz o stanowisku nadzorcy w przedmiocie zastrzeżeń a w przypadku ich uwzględnienia także informację o poprawionych dokumentach zamieszczonych w rejestrze, na 30 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania lub terminem zgromadzenia wierzycieli zamieszcza w systemie teleinformatycznym."</p> <p>W uzasadnieniu projektu ustawy do proponowanego brzmienia art. 21 lb pr. restr. wskazuje się, że przepis ten ma zapewnić transparentność postępowania poprzez określenie terminów, w których powinny zostać przygotowane kluczowe dla tego postępowania dokumenty. Jednocześnie ustawodawca wskazuje, że proponowane brzmienie przepisu stanowi odpowiedź podnoszone przez podmioty reprezentujące wierzycieli zarzuty co do braku wystarczającej komunikacji ze strony dłużnika i nadzorcy na etapie przed głosowaniem nad układem.</p> <p>Co do zasady ogólny kształt proponowanej regulacji jest zgodny z postulatami zgłaszanymi przez podmioty reprezentujące wierzycieli, jednak by mógł pełnić swą rolę wymaga doprecyzowania w przedstawionym zakresie. Z uwagi na doniosłą rolę jaką pełnią w postępowaniu restrukturyzacyjnym</p>	
--	--	---	--

			<p>dokumenty wymienione w pkt 1) - 6), w tym w szczególności test zaspokojenia, którego nieodłącznym elementem jest wycena przedsiębiorstwa dłużnika oraz informacja o przewidywanym stopniu zaspokojenia wierzycieli w postępowaniu upadłościowym które byłoby prowadzone wobec dłużnika, dla oceny czy wierzytelności objęte układem będą zaspokojone w większym stopniu w przypadku zawarcia i wykonania układu, czy w postępowaniu upadłościowym należy wskazać, że:</p> <p>1) termin sporządzenia dokumentów przez nadzorcę na 30 dni przed rozpoczęciem głosowania nad układem lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, jest za krótki i powinien wynosić co najmniej 60 dni. Wierzyciele głosujący nad układem to w zdecydowanej większości podmioty podejmujące decyzje w sposób kolegialny, co oznacza, że przed podjęciem decyzji co do sposobu głosowania, zachodzi konieczność wnikliwego zapoznania się z całym wymienionym w ustawie pakietem dokumentów i przedstawienie rekomendacji ze stosownym uzasadnieniem organom decyzyjnym;</p> <p>2) proponowany 2-tygodniowy termin na wniesienie zastrzeżeń do dokumentów wymienionych w pkt 1) — 6) powinien: (i) zaczynać bieg od obiektywnego i transparentnego czynnika jakim jest obwieszczenie, analogicznie do wszystkich pozostałych terminów w postępowaniu restrukturyzacyjnym, a nie jak zaproponowano od daty sporządzenia dokumentów, (ii) być dłuższy i wynosić 21 dni. Wierzyciele jako podmioty uprawnione do wniesienia zastrzeżeń nie mają wiedzy w jakiej dacie zostaną sporządzone dokumenty. Datę tą może znać tylko danego dokumentu czyli nadzorca. Pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu oznaczałoby jedynie hipotetyczną możliwość wniesienia zastrzeżeń dopuszczoną przez ustawę i jednocześnie brak możliwości skorzystania z uprawnienia przez wierzycieli,</p>	
--	--	--	--	--

			<p>którzy nie znają daty początkowej biegu terminu wskazanego w ust. 2 art. 211 b. Zaproponowane rozwiązanie by termin ten był liczony od daty obwieszczenia, zapewnia transparentność postępowania jego uczestnikom;</p> <p>3) w przypadku wniesienia zastrzeżeń co do dokumentów wymienionych w pkt 1) - 6) przez wierzycieli, pozostali wierzyciele powinni przed oddaniem głosu nad układem mieć wiedzę co do zakresu zgłoszonych zastrzeżeń, stanowiska nadzorcy w tym przedmiocie oraz w szczególności zmiany treści rzeczonych dokumentów jeżeli takowe zostały dokonane przez nadzorcę. W przeciwnym razie wierzyciele w trakcie oddawania głosu nie będą mieli aktualnej wiedzy na temat zasadniczych elementów restrukturyzacji dłużnika.</p> <p>Dodatkowo, biorąc pod uwagę fakt, iż umowa z nadzorcą układu zawierana jest w pewien czas przed rozpoczęciem postępowania restrukturyzacyjnego, oraz wobec faktu, iż dłużnik powinien wchodzić w postępowanie restrukturyzacyjne przygotowany, a nie tylko wstrzymywać przez okres 4 miesięcy działania wierzycieli przez ogłaszanie otwarcia postępowania o zatwierdzenie układu, a następnie wnioskować o otwarcie kolejnych postępowań, to propozycje układowe, plan restrukturyzacyjny, test zaspokojenia (i inne dokumenty wymienione w przepisie) powinny być gotowe już po ok. 2 miesiącach od dnia obwieszczenia dnia układowego, czyli 60 dni przed rozpoczęciem zbierania głosów. To zapewni możliwość szerokiej współpracy wierzycieli z nadzorcą układu i dłużnikiem w okresie 60 dni przed oddaniem głosu, tak aby wynegocjować warunki, w których strony są gotowe na wzajemne ustępstwa i współpracę (głos „za” wierzyciela).</p>	
48.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 43 (art. 211 b Prawa	<p>Co do zasady ogólny kształt proponowanej regulacji leży w interesie uczestników postępowań restrukturyzacyjnych, wymagając jednakże doprecyzowania.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.</p>

		<p>restrukturyzacyjnego)</p> <p>Dwutygodniowy termin na wniesienie zastrzeżeń do dokumentów wymienionych w pkt 1) – 6) powinien zaczynać bieg od daty, która jest możliwa do zweryfikowania przez wierzycieli tzn. daty ukazania się stosownego obwieszczenia, a nie jak zaproponowano od nieznanej wierzycielom daty sporządzenia dokumentów, w odniesieniu do których uprawnieni są zgłosić zastrzeżenia.</p> <p>W przypadku wniesienia zastrzeżeń co do dokumentów wymienionych w pkt 1) – 6) przez wierzycieli, pozostali wierzyciele powinni przed oddaniem głosu nad układem mieć wiedzę co do zakresu zgłoszonych zastrzeżeń, stanowiska nadzorcy w tym przedmiocie oraz w szczególności zmiany treści rzeczonych dokumentów, jeżeli zmiany takie zostały dokonane przez nadzorcę.</p> <p>W związku z powyższym proponowana jest alternatywna zmiana Projektu w zakresie projektowanego art. 211b ustawy:</p> <p><i>Art. 211b. ust. 1. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca układu sporządza:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) spis wierzytelności;</i> <i>2) spis wierzytelności spornych;</i> <i>3) plan restrukturyzacyjny;</i> <i>4) test zaspokojenia, o którym mowa w art.10a ust. 1;</i> <i>5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;</i> <i>6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1.</i> <p><u>Dokumenty wymienione w pkt 1) – 6) nadzorca zamieszcza w systemie teleinformatycznym. Informację o zamieszczeniu wszystkich dokumentów wymienionych w pkt 1) – 6) obwieszcza</u></p>	
--	--	--	--

			<p><u>się wraz z pouczeniem o treści ust. 2.</u></p> <p><u>2. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 1, w terminie dwóch tygodni od ich sporządzenia obwieszczenia informacji o ich sporządzeniu. Nadzorca układu może w terminie dwóch tygodni uwzględnić zastrzeżenia i poprawić dokumenty, co do których złożono zastrzeżenia lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli, przy czym nadzorca obwieszcza informację o wpływie zastrzeżeń oraz o stanowisku nadzorcy w przedmiocie zastrzeżeń, a w przypadku ich uwzględnienia także informację o poprawionych dokumentach zamieszczonych w rejestrze, na trzydzieści dni przed rozpoczęciem procedury głosowania lub terminem zgromadzenia wierzycieli zamieszcza w systemie teleinformatycznym.</u></p>	
49.	ZBP	Art. 1 pkt 55 (art. 261 Prawa restrukturyzacyjnego)	<p>Propozycja zmian:</p> <p>„Art. 261.</p> <p>W terminie trzydziestu dni od dnia otwarcia przyspieszonego postępowania układowego nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:</p> <p>1) plan restrukturyzacyjny przedstawione przez dłużnika;</p> <p>2) spis wierzytelności;</p> <p>3) spis wierzytelności spornych.</p> <p>2. W terminie co najmniej trzydziestu sześćdziesięciu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli głosowania nad układem, nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:</p> <p>1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1,</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.</p>

			<p>2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155,</p> <p>3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1.</p> <p>Informację o złożeniu dokumentów wymienionych w ust 1 i ust 2 przez nadzorcę sądowego obwieszcza się wraz z pouczeniem o treści ust.3.</p> <p>3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie 2 tygodni 21 dni od ich złożenia daty obwieszczenia o ich złożeniu. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli, przy czym nadzorca sądowy obwieszcza informację o wpływie zastrzeżeń oraz o złożeniu stanowiska nadzorcy w przedmiocie zastrzeżeń, a w przypadku ich uwzględnienia także informację o poprawionych dokumentach złożonych do sędziego - komisarza na 30 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania lub terminem zgromadzenia wierzycieli."</p> <p>Jako uzasadnienie zakresu zaproponowanych zmian treści przepisu art. 261 pr. restr. wskazuje się na stanowisko przedstawione do art. 211b pr. restr.</p>	
50.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 55 (art. 261 Prawa restrukturyzacyjnego)	Uwagi analogiczne jak do projektowanego art. 211b pr. restr.	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.
51.	ZBP	Art. 1 pkt	Jako uzasadnienie zakresu zaproponowanych zmian treści	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę

		55 (art. 261 Prawa restrukturyzacyjnego)	przepisu art. 280 pr. restr. dotyczącego postępowania układowego wskazuje się na stanowisko przedstawione do art. 21 lb pr. restr., tj. analogicznej treści proponowanego przepisu w postępowaniu o zatwierdzenie układu.	postępowania restrukturyzacyjnego.
52.	Konfederacja Lewiatan	Art. 1 pkt 58 (art. 280 Prawa restrukturyzacyjnego)	Uwagi analogiczne jak do projektowanego art. 211b pr. restr.	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.
53.	ZBP	Art. 1 pkt 62 (art. 320 Prawa restrukturyzacyjnego)	Jako uzasadnienie zakresu zaproponowanych zmian treści przepisu art. 320 pr. restr. dotyczącego postępowania sanacyjnego wskazuje się na stanowisko przedstawione do art. 211b pr. restr., tj. analogicznej treści proponowanego przepisu w postępowaniu o zatwierdzenie układu.	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.
54.		Art. 1 pkt 62 (art. 320 Prawa restrukturyzacyjnego)	Uwagi analogiczne jak do projektowanego art. 211b pr. restr.	Uwaga nieuwzględniona. Wydłużenie terminów będzie wpływać negatywnie na ekonomikę postępowania restrukturyzacyjnego.
55.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjne go Instytutu Allerhanda	art. 3 pkt 12	W odniesieniu do założonego art. 3 pkt 12 ustawy nowelizującej, głosowanie nad zmianą syndyka nie powinno odbywać się w stosunkowo krótkim zaproponowanym terminie 2 miesięcy, ale zamiast tego powinna odbywać się merytoryczna rozmowa nad przygotowanymi przez syndyka dokumentami, takimi jak plan restrukturyzacyjny, preliminarz wydatków, spis inwentarza i być może również listą wierzytelności. Terminy te powinny być skorelowane z oceną merytorycznych dokumentów pochodzących od syndyka, a przykładowo wskazanych powyżej, co za tym idzie, termin ten powinien wynosić od 3 miesięcy od wyznaczenia syndyka. Analizowanej sytuacji nie można porównywać z wnioskiem rady wierzycieli, dlatego opisywane	Uwaga nieuwzględniona. Proponowany przepis ma dać wierzycielom możliwość dokonania szybkiego wyboru syndyka i stanowić emanację ich rzeczywistych interesów w tym postępowaniu – to jest najefektywniejszego przeprowadzenia postępowania o charakterze likwidacyjnym. Uzależnienie tego prawa od przedstawienia dokumentacji lub przeprowadzenia dyskusji nie realizuje podstawowego celu regulacji, jakim jest usprawnienie postępowania, a nie wchodzenie w polemikę między jego interesariuszami. Realizacja gwarancji ochrony praw poszczególnych interesariuszy będzie realizowana w czasie całego trwania postępowania, zgodnie z szczegółowymi regulacjami prawa upadłościowego.

			uprawnienie powinno przysługiwać co najmniej 2 wierzycielom posiadającym co najmniej 30% sumy wierzytelności, gdyż w przeciwnym razie mogłoby to blokować sądy i przyczyniać się do bezpodstawnego kwestionowania osoby syndyka.	
56.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	art. 3 pkt 12	<p>Proponowaną zmianę w art. 3 pkt. 12) projektu przewidującą możliwość zmiany osoby syndyka przez zgromadzenie wierzycieli, KIDR ocenia jednak negatywnie. Wynika to dwóch powodów. Po pierwsze zmiana osoby syndyka zawsze powoduje dezorganizację postępowania upadłościowego, wydłuża czas trwania postępowania oraz generuje dodatkowy koszt. Nie jest także zrozumiała zmiana syndyka już na tak wczesnym etapie, zanim nawet na dobre wykrystalizują się uczestnicy postępowania i zanim będzie można ocenić realne efekty działań syndyka. Zmiana syndyka powinna być ostatecznością i aktualne regulacje przewidujące możliwość zmiany syndyka przez Radę Wierzycieli należy uznać za w pełni wystarczające. Po drugie wprowadzenie mechanizmu polegającego na bardzo łatwym zainicjowaniu postępowania o zmianę syndyka przez zgromadzenie wierzycieli jest niekorzystane dla toku postępowania upadłościowego, gdyż samo zorganizowanie i przeprowadzenie zgromadzenia wierzycieli wygeneruje bardzo duże koszty oraz nakład pracy po stronie sądów upadłościowych i dotychczasowego syndyka. Pozostaje to w oczywistej sprzeczności z dyrektywą sprawności postępowania upadłościowego, w ramach której w okresie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia upadłości syndyk co do zasady powinien podejmować odpowiednie działania w kierunku pełnej likwidacji składników masy upadłości. Według projektu ustawy, postępowanie o zmianę syndyka będzie mogło być zainicjowane już tylko poprzez wniosek złożony przez 3 wierzycieli bez względu na wysokość ich wierzytelności. Taki mechanizm stwarza dużą przestrzeń dla prowadzenia obstrukcji postępowań, szczególnie w tych</p>	Uwaga nieuwzględniona. Uzasadnienie jak wyżej.

		<p>sprawach, w których do ogłoszenia upadłości dochodzi z wniosku wierzyciela wbrew woli dłużnika. Dłużnik za pośrednictwem nieformalnie powiązanych wierzycieli może realizować swoje ukryte cele lub politykę inicjującej grupy wierzycieli. Znacznie lepszym rozwiązaniem zapewniającym realny wpływ wierzycieli na wybór syndyka byłoby wprowadzenie mechanizmu zasięgnięcia opinii wierzycieli co do wyboru syndyka jeszcze przed ogłoszeniem upadłości, wprowadzając np. nieco zmodyfikowane zasady stosowane już w prawie restrukturyzacyjnym – art. 38 ust. 2 lub 51 ust. 2 p.r.. W ocenie KIDR należałoby postulować, aby przyznać prawo do wiążącego wskazania syndyka wierzycielowi lub wierzycielom, którzy według racjonalnego szacunku w ramach postępowania upadłościowego uzyskają co najmniej 50% sumy ogółem przeznaczonej do wypłaty na rzecz wierzycieli, co jest stosunkowo proste do ustalenia dla sędziego upadłościowego już na etapie sprawozdania tymczasowego nadzorcy sądowego. W sprawach, w których przypadek taki nie wystąpi właściwym wydaje się wprowadzenie mechanizmu, który przewidywałby obligatoryjnie zasięgnięcie opinii co do wyboru syndyka od największych wierzycieli reprezentujących łącznie co najmniej 50% ogółu wierzytelności. W takich okolicznościach sąd powinien co do zasady ustanowić syndykiem osobę, spośród doradców restrukturyzacyjnych, którzy uzyskali największe poparcie wierzycieli lub pisemnie uzasadnić wybór innej osoby. Powyższa procedura mogłaby być prowadzona w sposób pozbawiony formalizmu i kosztów wynikających ze zwołania zgromadzenia wierzycieli, a jednocześnie, ponieważ zapytanie wierzycieli o opinie nie byłoby kierowane do ogółu wierzycieli, lecz jedynie do wierzycieli największych, nie generowałoby znacznego nakładu pracy po stronie Sądu. Zapytanie wierzycieli o rekomendacje dotyczące wyboru syndyka nie powodowałoby również</p>	
--	--	--	--

			negatywnego wpływu na tok postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości, gdyż cała procedura możliwa byłaby do przeprowadzenia w terminie 2 miesięcy przewidzianym na rozpoznanie wniosku o ogłoszenie upadłości. Niewątpliwym walorem takiego rozwiązania byłoby motywowanie doradców restrukturyzacyjnych do sprawnego, rzetelnego i oszczędnego prowadzenia postępowań upadłościowych. Oczywistym jest bowiem, iż tacy doradcy byłiby znacznie częściej wskazywani przez wierzycieli.	
57.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Art. 3 pkt. 22)	Postuluje się rozszerzenie tej możliwości wobec wszystkich osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, także w postępowaniach prowadzonych w oparciu o część I prawa upadłościowego. Izba postuluje zatem by w art. 491[1] ust. 3 p.u. dodać możliwość stosowania dodanego art. 491[11b] p.u.. Zmiana ta ujednolici zasady prowadzenia rachunków masy upadłości osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej i usprawni postępowania, zważywszy szczególnie okoliczność, że syndyk już w zawiadomieniu o ogłoszeniu upadłości kierowanym niezwłocznie do wierzycieli jest obowiązany wskazać numer rachunku bankowego na który należy wpłacać koszty, o których mowa w art. 235 ust.1 p.u. Byłoby to także dużym usprawnieniem na wypadek zmiany trybu prowadzonego postępowania, szczególnie, że w początkowym okresie tj. przed zmianą trybu, w zawiadomieniach do wierzycieli wskazywany jest numer rachunku bankowego masy. Izba jednak postuluje, by do każdego z wyodrębnionych rachunków, na których przechowywane są fundusze mas upadłości, możliwe było uzyskanie ochrony jak dla deponenta w rozumieniu Ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Systemie Gwarantowania Depozytów oraz Przymusowej Restrukturyzacji z dnia 28 września 2022 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 2253).	Uwaga kierunkowo zasadna. Wprowadzono zmianę w art. 491[11b] p.u.

58.	INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjne go Instytutu Allerhanda	Art. 5 pkt 2 lit. d)	Ograniczenie do wskazania 3 sądów, w których doradca może znajdować się na sądowych listach budzi uzasadnione wątpliwości, liczba ta powinna wynosić co najmniej 5 sądów (jeżeli już takie ograniczenie musi być wprowadzone), oraz nie powinno to ograniczenie dotyczyć postępowania o zatwierdzenie układu i możliwości pełnienia funkcji nadzorcy układu, gdyż w tym postępowaniu to dłużnik decyduje o wyborze nadzorcy układu. Doświadczenia zagraniczne wskazują, że administracyjne ograniczanie działalności syndyków (doradców) obniża efektywność restrukturyzacji. Sądy posiadają już instrumenty prawne umożliwiające weryfikację, czy doradca dysponuje zespołem ludzkim i zapleczem technicznym pozwalającym na udział w postępowaniu w różnych sądach. Również, doradcy restrukturyzacyjni powinni mieć możliwość funkcjonowania co najmniej w 2 spółkach, co wynika z wolności działalności gospodarczej oraz często jest uzasadnione merytorycznie, np. odrębne spółki służą do postępowań restrukturyzacyjnych, a inne np. do upadłości konsumenckich.	Uwaga nieuwzględniona. Uzasadnienie podane wyżej w tabeli. Przepisy mają charakter antykoncentracyjny, ale jednocześnie nie wyłączają swobody wyboru doradcy w postępowaniu o zatwierdzenie układu oraz w postępowaniach upadłościowych, na mocy uchwały wierzycieli.
59.	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyj nych	Art. 5 pkt 2 lit. d)	Zbędne i nadmiarowe są ograniczenia zawarte w projekcie dotyczące liczby spółek, w których zawód może wykonywać doradca restrukturyzacyjny. Izba rozumie, iż konieczne jest uniknięcie sztucznej sytuacji, w której tworzone będą nowe spółki tylko po to, aby uzyskać dodatkowe miejsce na liście sądowej, jednakże należy pamiętać, iż wykonywanie zawodu przez doradców w różnych spółkach wynika z reguły z innych racjonalnych przyczyn. W szczególności spółki tworzone są po to, aby agregować unikalne kompetencje i doświadczenia doradców w poszczególnych kategoriach spraw. Przykładowo ten sam doradca restrukturyzacyjny może uczestniczyć w spółce, która jest optymalizowana do prowadzenia upadłości konsumenckich oraz w zupełnie innym składzie osobowym, w spółce, która posiada unikalne kompetencje i doświadczenie w zakresie	Uwaga niezasadna. Uzasadnienie jak wyżej. Prowadzenie postępowania przez spółkę w znaczny sposób ogranicza możliwość weryfikacji przez sąd oraz innych interesariuszy, kto faktycznie prowadzi czynności danego postępowania. W przypadku skomplikowanych postępowań pozostaje możliwość wyboru dokonanego przez sąd, spoza listy, z uzasadnieniem i z możliwością zaskarżenia.

			restrukturyzacji podmiotów z branży medycznej.	
60.	ZBP	Przepisy intertempo ralne	<p>Propozycja dodania do projektu ustawy przepisu intertemporalnego:</p> <p><i>„W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wpłynął wniosek o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego lub dokonano obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego, stosuje się przepisy dotychczasowe. ”</i></p> <p>Projekt ustawy nie zawiera przepisów intertemporalnych. Celem usunięcia wątpliwości przepisy znowelizowanej ustawy stosuje się do postępowań już trwających, czy do postępowań, w których zostały złożone dopiero (tam gdzie ma to zastosowanie) wnioski o otwarcie postępowań restrukturyzacyjnych, ZBP proponuje uzupełnienie projektu ustawy o zaprezentowany wyżej przepis intertemporalny.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Do projektu zostaną dodane przepisy przejściowe.</p>